tevhid

Rebîu'l Evvel 1441

"Tağuta kulluk etmekten kaçınıp, Allah'a yönelenlere müjde vardır. Kullarımı müjdele!" (39/Zümer, 17)

AYLIK İSLAMİ EĞİTİM DERGİSİ | KASIM '19 | YIL: 8 | SAYI: 87 | FİYATI: 9₺ | ISSN: 2148-4635

TOPLUMSAL CİNNET HÂLİ



ENSAR OL!

TEVHİD VE SÜNNET DAVETİNİN
TÜRKİYE'DE VE DÜNYADA

İleriye taşınabilmesi için gönüllü olarak sen de bu davete katkı sunabilirsin!

NASIL MI?

TERCÜME, GRAFİK TASARIM, KURGU MONTAJ
SESLENDİRME VB. YETENEKLERİNİ
ENERJİNİ, VAKTİNİ VE EMEKLERİNİ
ALLAH'IN DİNİ UĞRUNA DEĞERLİ KILABİLİRSİN.

TEVHİD DERSLERİ

tevhiddersleri.org/ensar-ol
ADRESİNDEN İLETİŞİME GEÇEBİLİRSİNİZ.

EDİTÖR

بسم الله الرحمن الرحيم

Allah'ın Selamı üzerinize olsun.

Tevhid Dergisi 87. sayısı ile sizinleyiz. Bize tekrar bu güzelliği yaşatan rabbimize hamdolsun. Birbirinden farklı konularda yazılmış değerli yazıları istifadenize sunuyoruz. Bu ay Halis Hocamızın yanıtladığı sorular şöyle:

1. Hocam! Bir mezhebe uymak zorunda mıyım? Bir mezhebe uymadığım takdirde günahkâr olur muyum? Allah sizden razı olsun.

2. Son dönemde sıkça gündeme gelen kadın cinayetleri; yine evladını katleden ebeveyn ve ebeveynini katleden evlat haberlerini değerlendirir misiniz?

3. Hocam! Yenilen yiyeceklerin, bulunulan mekânların veya satın alınan bir metanın sosyal medyadan paylaşılması şer'an ve edeben sakıncalı mıdır?

İslam'ın inanç, ahlak, mehneç kaidelerine, çocuk eğitimi ve sağlığa dair konulara değinen yazılarımız ve Hocalarımız/yazarlarımız ile sizleri baş başa bırakıyor, faydalı okumalar diliyoruz.

Selamet ve sağlıcakla kalın...

Editör

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü
Abdullah DEMİR

Yayın Türü
Yaygın Süreli

Reklam ve Abonelik
www.tevhiddergisi.org
tevhiddergisi@gmail.com

Adres
Kirazlı Mh. Mahmutbey Cd. No: 120
34212 Bağcılar/İSTANBUL

Abonelik
0 (545) 762 15 15

Yazışma Adresi
Abdullah DEMİR
Güneşli Merkez Postane P.K. 51
Bağcılar/İSTANBUL

Basım
Mavi Ay Ofset, Litros yolu 2. Mat. Sit.
Giriş kat 1BF2 Topkapı/İSTANBUL
0 (212) 613 47 65

Dergi içerisinde yer alan
yazılardan ilgili yazar mesuldür.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Satış Noktaları, Tevhid Kitabevi
İstanbul : Kirazlı Mh. Mahmutbey Cd. No: 120/A 34212 Bağcılar/İSTANBUL 0 545 762 15 15
Ankara : Piyade Mh. İstasyon Cd. No: 190 Etimesgut/ANKARA 0 543 225 50 48
Diyarbakır : Kaynartepe Mh. Gürsel Cd. No: 90/A 21090 Bağlar/DİYARBAKIR 0 543 225 50 43
Konya : Mengene Mh. Büyük Kumköprü Cd. No:78/A 42020 Karatay/KONYA 0 543 225 50 49
Van : Vali Mithatbey Mh. Koçibey Cd. Armoni İş Mer. No: 14/D 65100 İpekyolu/VAN 0543 225 50 45

İrtibat Büroları
Merkez : Kirazlı Mh. Mahmutbey Cd. No: 120 34212 Bağcılar/İSTANBUL
Avcılar : Firuzköy Mh. Kazım Karabekir Cd. Tütün Sk. No: 2 34325 Avcılar/İSTANBUL
Sultangazi : İsmetpaşa Mh. 95. Sk. No: 41/A 34270 Sultangazi/İSTANBUL
Diyarbakır : Mezopotamya Mh. 327. Sk. Seval Kent Sitesi A Blok No: 1/A Kayapınar/DİYARBAKIR
Konya : Mengene Mh. Büyük Kumköprü Cd. No:78/A 42020 Karatay/KONYA
Van : Bahçıvan Mh. Sıhke Cd. Karatekin Sk. Yavuz Canlı Apt. Kat: 2 65040 İpekyolu/VAN
Bursa : Bağlarbaşı Mh. Nilüfer Cd. 2. Fırın Sk. No: 4 16160 Osmangazi/BURSA
Ankara : Piyade Mh. İstasyon Cd. No: 190 Etimesgut/ANKARA

Rebîu'l Evvel 1441 | KASIM '19
Yıl: 8 | Sayı: 87 | Fiyatı: 9 ₺
ISSN: 2148-4635

teuhid

AYLIK İSLAMİ EĞİTİM DERGİSİ

İÇİNDEKİLER

TOPLUMSAL CİNNET HÂLİ

Halis BAYANCUK (Ebu Hanzala)

Biz cemaat olarak; fıkhın canlı/dinamik olmasını sağlayan, ilim adamlarına içtihat hakkı tanıyan, ümmetle delil arasındaki bağı canlı tutan, geçmişin değil bugünün ihtiyaçları üzerine kafa yoran delile dayalı tercih fıkhını benimsiyor ve uyguluyoruz. Her Müslim'in bulunduğu bölgenin âlimine soru sormasını ve mümkünse delilin bilerek amel yapmasını Asr-ı Saadet ruhuna uygun buluyoruz. Bununla birlikte bağnazlık/taassup üretmediği müddetçe bir mezhebe uyulabileceğini kabul ediyoruz. Allah en doğrusunu bilir.

Allah'ın adıyla.

Allah'a hamd, Resûl'üne salât ve selam olsun.

Es-Selamu Aleyküm ve Rahmetullahi ve Berekatuhu,

Rabbim sizleri maddi ve manevi afetlerden korusun, rahmetiyle kuşatsın. Her birinizin iyi olmasını ümit ediyor, sizler için Rabbimden avf ve afiyet diliyorum. Sizler için duacıyım ve sizlerden de dua bekliyorum...

Soru: Hocam! Bir mezhebe uymak zorunda mıyım? Bir mezhebe uymadığım takdirde günahkâr olur muyum? Allah sizden razı olsun.

Mezhebe tabi olma meselesi veya daha doğru bir ifadeyle bir mezhebi taklit meselesi, asırlardır İslam ümmeti arasında tartışılmaktadır. Yani konu, bugüne ait bir tartışma değildir. Köklerini geçmişten alan, dalları bugüne uzanan ve muhtemelen yarınlara miras bırakacağımız bir tartışmadır.

Bir mezhebi taklit meselesini anlamak için, fıkıh ilminin tarih içindeki seyrini bilmemiz gerekir. Müsaadeniz olursa kısaca özetleyelim:

Allah Resûlü *(sav)* hayattayken şer'i ilimlerin -fıkıhta dahil- tek kaynağıydı. İnsanlar ona soru soruyor, aldıkları cevaba göre hayatlarını düzenliyordu. O varsa hiçbir konuda tartışma yaşanmıyor, onun hükmü son söz kabul ediliyordu. Ancak onun bulunmadığı ortamlarda *"emir ve yasaklarından"* maksadın ne olduğuna dair tartışmalar yaşanabiliyordu. Örnek olması açısından Asr-ı Saadet'ten bir tablo aktaralım:

İbni Ömer *(ra)* anlatıyor:

"Resûlullah Hendek Savaşı bitince bize şu talimatı verdi: 'Hiç kimse Ben-i Kureyza'ya varmadan ikindi namazını kılmasın!' Ordu yolda iken ikindi namazının vakti girdi. Bunun üzerine bazıları: 'Biz Ben-i Kurayza'ya varmadan namazı kılmayacağız.' diyerek namazı kılmadı. Kimisi de: 'Olur mu öyle şey, biz namazı kılacağız. Bizden namazı kılmamamız istenmedi ki!' dediler. Bu durum Allah Resûlü'ne anlatılınca hiç birine kızıp serzenişte bulunmadı." [1]

Allah Resûlü'nün *(sav)* *"İkindiyi Kurayza yurduna ulaşmadan kılmayı"* nehyetmesi, fakih sahabiler arasında tartışmaya neden olmuştur. Bir grup genel naslara bakıp: *"Namaz vakitli bir ibadettir. Allah Resûlü namaz vaktini geçirmeyi emretmez. Onun kastı aceleyle hareket etmemizdir..."* şeklinde yorum yapmışlardır. Bir diğer grup: *"Allah Resûlü'ne itaat farzdır. O şu noktaya ulaşmadan namaz kılmayın diyorsa, kılmayacağız..."* şeklinde yorumlamışlardır. Burada dikkatimizi çeken Allah Resûlü'nün iki anlayışa da ses çıkarmamasıdır. Zira iki yorum da şer'i ölçüler içinde yapılmıştır. Bir grup nassı mutlak olarak kabul etmiş ve hususi/özel nasla amel etmiştir. Bir diğer grup tüm nasları bir araya toplamış ve hususi/özel nassı tüm naslarla bereber anlamaya çalışmıştır. Ki, bu anlayış farkı daha sonra ortaya çıkacak rey ve hadis ehli arasında veya kıyası kabul eden fukahayla reddeden zahirîler arasındaki farkın da temelini oluşturur.[2]

Allah Resûlü zamanında bir diğer dikkat çekici nokta şudur: O *(sav)* bir yeri fethettiğinde oraya ashabından birini görevli olarak gönderir, oranın dinî, siyasi, askerî ve mali işlerinden o sahabi sorumlu olurdu. İnsanlar dinî sorularını sorumlu sahabiye sorar ve onun *(ra)* verdiği cevaba göre amel ederdi. Bir nevi o bölgenin sorumlusu olan sahabinin/âlimin görüşüyle amel eder, onu taklit ederlerdi.

Bu uygulama Allah Resûlü'nden sonra da devam etti. Raşid halifeler döneminde ilimle uğraşanlar öğrendikleri naslardan hüküm çıkarır, çıkardığı hükümle amel ederdi. İlimle uğraşmayanlar, ilimle uğraşan sahabilere sorar, onların verdiği fetvayla amel ederdi. Yani tabiin, ilim sahibi ashabı taklit ederdi.

İki yorum da şer'i ölçüler içinde yapılmıştır. Bir grup nassı mutlak olarak kabul etmiş ve hususi/özel nasla amel etmiştir. Bir diğer grup tüm nasları bir araya toplamış ve hususi/özel nassı tüm naslarla bereber anlamaya çalışmıştır.
Ki, bu anlayış farkı daha sonra ortaya çıkacak rey ve hadis ehli arasında veya kıyası kabul eden fukahayla reddeden zahirîler arasındaki farkın da temelini oluşturur.

Ashap arasında ilimle uğraşanlara baktığımızda iki anlayışın, iki ayrı medresenin olduğunu görürüz:

- Ebu Hureyre, Abdullah b. Ömer ve Ebu Zerr *(r.anhum)* gibi; her konuda hususi/özel nas arayan ve onunla amel eden sahabiler.
- Aişe annemiz, Abdullah b. Abbas *(ra)* ve Abdullah b. Mesud *(r.anhum)* gibi; bir nassı genel naslarla birlikte ele alan ve genel naslar ışığında anlamaya çalışan sahabiler...

Bu anlayış farkını anlamak için bir kaç örnek verelim. İlki Aişe annemiz ve Abdullah b. Ömer *(ra)* arasında yaşanıyor:

"Mekke'de Osman'ın kızlarından biri vefat etti. Biz de

1. *Buhari, 946; Müslim, 1770*
2. *Maalesef rey ehli ve hadis ehli ashap gibi birbirlerini anlayışla karşılamamış; Allah'ın rahmet ettikleri müstesna birbirlerini en ağır sözlerle töhmet altında bırakmışlardır. Her konuda olduğu gibi mezhep konusunda da bu ümmeti ıslah edecek şey; ilk neslin kendisiyle ıslah olduğu anlayıştır.*

Raşid halifeler döneminde ilimle uğraşan sahabiler usul/anlayış farklılıklarına rağmen özgürce fetva vermiş/öğrenci yetiştirmiş; onlara soru soran insanlar da usul/anlayış farklılıkları bilinmesine rağmen aldıkları fetvalarla amel etmiş, yani taklit etmişlerdir.

onun cenazesine katıldık. Cenazeye İbni Ömer ve İbni Abbas da katıldı. Ben ikisinin arasında oturuyordum. Abdullah b. Ömer, Osman'ın oğlu Amr'a şöyle dedi: 'Sen ağlamayı yasaklamıyor musun?' Resûlullah şöyle buyurdu: 'Ölen kişi, ailesinin kendisi için ağlaması sebebi ile azap görür.'

İbni Abbas devam etti: Ömer de (ölenin ailesinin) bir kısım ağlaması nedeni ile azap göreceğini söylerdi. Ömer ile birlikte Mekke'den yola çıktık. Beyda denilen yere varınca Semure ağacının altında bir kervan gördük. Ömer bana: 'Git de şu kervanın durumuna bir bak.' dedi. Ben de gittim, bir de baktım ki Suheyb orada. Ömer'e Suheyb'in orada olduğunu söyledim. Ömer: 'Onu bana çağır.' dedi. Suheyb'in yanına gittim ve ona: 'Devene bin de müminlerin emirinin yanına gel.' dedim. (O da Ömer'in yanına geldi ve birlikte Mekke'ye döndük.)

Ömer (ölümüne sebep olacak) yarayı alınca Suheyb onun yanında:

— Vah kardeşim, vah arkadaşım, diyerek ağladı. Bunun üzerine Ömer ona:

— Ey Suheyb! Resûlullah: 'Ölü, ailesinin kendisine bir tür ağlaması nedeni ile azap görür.' buyurduğu hâlde benim için ağlıyor musun? dedi.

Ömer vefat edince bunu Aişe'ye anlattım. O şöyle dedi: 'Allah Ömer'e rahmet etsin. Allah'a yemin ederim ki Resûlullah ailesinin ağlaması nedeni ile Allah'ın mümin kişiye azap edeceğini söylemedi. O şöyle söyledi: 'Allah, ailesinin ağlaması nedeni ile kâfir kişinin azabını artırır.' Size Kur'ân'ın 'Hiç kimse bir başkasının günahını yüklenmez.' ayeti yeter.

İbni Abbas şu ayeti okudu: 'Ağlatan da, güldüren de odur.'

İbni Ebi Müleyke dedi ki: 'Vallahi İbni Ömer bir şey söylemedi.' " [3]

Abdullah b. Ömer *(ra)*, duyduğu rivayeti hususi/özel bir nas kabul etmiş ve diğer naslara bakmaksızın onunla amel etmiştir. Aişe annemiz ise duyduğu nassı diğer naslarla birlikte almış, Kur'ân ve sünnet bütünlüğünde nassı anlamaya çalışmıştır. Nassa yaklaşım farkları nedeniyle ortaya farklı iki sonuç çıkmıştır.

Bir diğer örnek Ebu Hureyre ve İbni Abbas *(r.anhuma)* arasında yaşanıyor.

Ebu Hureyre Resûlullah'tan rivayet etti:

" 'Ateşin dokunduğu şeylerden dolayı abdest almak gerekir. Hatta bu bir peynir parçası olsa bile.' Bunun üzerine İbni Abbas, Ebu Hureyre'ye:

— Ey Ebu Hureyre, yağ yesek, sıcak su içsek de mi abdest alacağız, deyince Ebu Hureyre:

— Ey kardeşimin oğlu, Resûlullah'tan bir hadis işittiğinde ona karşı değişik misaller vermeye kalkışma, dedi." [4]

Muttalib b. Abdullah b. Hantab'den *(ra)* rivayet edildiğine göre:

"İbni Abbas dedi ki:

— Allah'ın Kitabı'nda helal olduğunu görüp bildiğim bir şey ateşte pişti diye abdest mi alacağım?

Bunun üzerine Ebu Hureyre yerden çakıl taşları topladı ve:

---

3. *Buhari, 1286-1288*
4. *Tirmizi, 79; İbni Mace, 22*

*— Bu çakıl taşları sayısınca yemin ederim ki, Resûlullah: '**Ateşte pişen bir şey yedikten sonra abdest alınız**.' buyurdu, dedi."* [5]

Gördüğümüz gibi Ebu Hureyre ve İbni Abbas *(r.anhuma)* arasında bir usul/metot farkı vardır. Biri Allah Resûlü'nden *(sav)* duyduğuyla amel etmekte; diğeri Allah Resûlü'nden nakledileni bütün içinde anlamaya çalışmaktadır.

Bu iki farklı metoda sahip iki ayrı medresenin öğrencileri, tabiin âlimlerini oluşturmaktadır. Hocalarından aldıkları usul/metot farklılıklarının tabiin döneminde devam ettiği görülmektedir. Yazıyı uzatmamak için örnekleri çoğaltmıyorum. Ancak raşid halifeler döneminde yaşanan bu duruma dair dikkat çekici bazı çıkarımlara işaret etmek istiyorum:

• Halifeler döneminde neredeyse bu sahabilerin tümü görevlendirilmiş, farklı İslam beldelerine emir olarak tayin edilmişlerdir. Görev almayanlar da Mekke ve Medine'de ilim talebelerine ders vermiş, İslam topraklarından Hicaz'a gelen Müslimlerin sorularına cevap vermişlerdir. Yani raşid halifeler döneminde ilimle uğraşan sahabiler usul/anlayış farklılıklarına rağmen özgürce fetva vermiş/öğrenci yetiştirmiş; onlara soru soran insanlar da usul/anlayış farklılıkları bilinmesine rağmen aldıkları fetvalarla amel etmiş, yani taklit etmişlerdir.

• Raşid halifeler, istedikleri takdirde insanları belli mezhepler etrafında toplayabilir; dahası, tek bir mezheple insanları ilzam edebilirlerdi. Bunu yapacak dinî karizma, siyasi bütünlük ve askerî güce sahiptiler. Ancak böyle bir şeye yeltenmemiş, insanları dilediklerine soru sorup onunla amel etme özgürlüğüyle başbaşa bırakmışlardır.

Sahabi ve tabiin döneminden sonra da benzer bir ortam İslam toplumuna hakim olmuştur. Birçok insana ilginç gelecek belki; dört mezhep imamı da bugünkü anlamda bir mezhep taklidi anlayışına karşı çıkmış; daha ziyade soru sorup deliliyle beraber bir hükmü öğrenmeyi ve onunla ameli uygun görmüşlerdir.

Örneğin, zamanın yöneticisi Harun Reşid, insanları tek bir mezhep etrafında toplamayı düşünmüş ve bu iş için de İmam Malik'in *(rh)* Muvatta kitabını gözüne kestirmiştir. Düşüncesini İmam Malik'e açınca, şu cevabı almıştır:[6]

"Allah Resûlü'nün ashabı fer'i meselelerde ihtilaf etmiş ve uzak diyarlara yayılmışlardır. Her biri kendi yanında (hakka) isabet etmiştir..." [7]

Bir başka rivayette şöyle der:

"... Bunu yapma! Çünkü insanlara bir çok görüş ulaşmıştır. Hadisler işitmiş, hadisler rivayet etmişlerdir. Her toplum, kendine ulaşan görüşleri almış, onu bilmiş ve onu din edinmiş (amel etmiş)lerdir. Şüphe yok ki; inandıkları şeyden onları alıkoymak zordur. Onları bulundukları hâl üzere terket..." [8]

Görüldüğü gibi İmam Malik *(rh)* iki gerekçeyle yöneticinin talebini reddetmiştir:

• Ashap kendi arasında ihtilaf etmiş ve bu ihtilafı farklı beldelere taşımışlardır. Ne Resûl ne de sonrasında raşid halifeler bu duruma müdahale etmiştir.

• İslam toplumu bu uygulamaya alışmış ve yaklaşık iki asır boyunca bu uygulamaya göre amel etmiştir. Bu durumu değiştirmeye kalkmak dini zorlaştırmak olacaktır. (Ki Allah Resûlü *(sav)* zorlaştırmayı yasaklamış, kolaylaştırmayı emretmiştir.)

Şayet İmam Malik *(rh)*, bugün var olan ve uygulaması mahza taklide dayanan Maliki Mezhebi gibi bir mezhep kurmak istese, yukarıda mezkur teklifi düşünmeden kabul ederdi. Ancak tam tersi yönde bir tavır takındığını görüyoruz. Demek ki bugün var olan Maliki Mezhebi uygulaması İmam Malik'ten bağımsız olarak veya imam Malik'e rağmen oluşmuştur.

Ondan *(rh)* meşhur olan bir diğer söz şudur:

"Allah Resûlü'nden sonra her insanın sözü alınır ve terkedilir." [9]

Bir başka mezhebin imamı olan Ebu Hanife *(rh)* şöyle der:

"Bizim bir sözümüzü nereden aldığımızı bilmeden almak, kimseye helal değildir."

5. *Nesai, 174*

6. *Mezhep imamlarının sözlerinin kaynak tespitini yapan öğrencime "teşekkür" ediyorum.*
7. *Hilyetu'l Evliya, 6/332*
8. *Tabakat, İbni Sad, 5/468*
9. *El-Cami, İbni Abdilber, 2/91*

"Benim sözümün delilini bilmeden onunla fetva vermek haramdır." [10]

Allah'ın rahmet ettiği müstesna, Hanefi Mezhebi'ne ittiba eden çoğu kimse, delil anlayışından uzaktır. Mahza taklit üzere mezhebe tabi olmaktadır.

İmam Şafi *(rh)* şöyle der:

"Hadis sahih olursa benim mezhebimdir. (Hadise muhalif) sözümü duvara çalın." [11]

İmam Ahmed *(rh)* şöyle der:

"Ne beni ne Malik'i ne Şafi'yi ne Evzai'yi ne de Sevri'yi taklit et! Onların aldığı yerden (naslardan dinini) al!" [12]

Bizim fıkhımız kıyamete kadar insanlığın sorunlarına çözüm kaynağıdır. Bugün çözüm üretemiyor oluşu fıkhımızdan kaynaklanmıyor. İçtihatla canlı kılınmış bir sistemin taklitle durgunlaştırılması ve bugünün sorunlarından ziyade geçmişin sorunlarını okuyup okutmasındandır.

Başka bir yerde şöyle der:

"(Gerçekten) bazı topluluklara şaşıyorum. (Bir hadisin) isnadını ve sahih olduğunu biliyorlar; (buna rağmen) Sufyan'ın görüşünü alıyor (onunla amel ediyorlar)." [13]

Dört mezhep imamı olarak bilinen müçtehit âlimlerin vefatından sonra, görüşleri tedvin edilmiş ve mezhep fıkhı kitapları ortaya çıkmıştır. Bu görüşlere ittiba eden topluluklar meydana gelmiş ve Hicri 3-4. asır itibariyle Malikî, Hanefi, Şafi ve Hanbelî olarak anılmaya başlamışlardır. Artık delile dayalı fıkıh anlayışı, yerini âlimin görüşüne dayalı fıkıh anlayışına, yani ittiba yerini taklide bırakmıştır. Bu dönemde delile dayalı fıkıh anlayışını sürdüren âlimler olsa da, büyük çoğunluk görüşe dayalı fıkıh (mezhepçilik) anlayışını korumuştur. Mezhepçiliğin başladığı dönemi öncesinden ayıran bariz özellikler vardır. Bunlardan bazılarını şöyle sıralayabiliriz:

• Bir mezhebe intisap eden başka bir müçtehidin görüşüyle amel edememekte, tüm hayatını bir âlimin görüşlerine göre düzenlemektedir. Oysa önceki dönemde her insan yaşadığı bölgenin âlimine soru sormakta ve onun verdiği fetvayla amel etmektedir. Örneğin, Medineli bir tüccar, Medine'de bulunduğu sırada sorularını İmam Malik'e *(rh)* sormaktadır. Ticaret yolculuğuna çıkıp Kufe'ye uğradığında ticaretle ilgili bir soruyu İmam Ebu Hanife'ye sormakta; yolculuğa devam ettiği takdirde Mısır'da sorusunu Leys b. Sa'd'a veya Şafi'ye sormaktadır. Şüphe yok ki bu imamların usulü birbirinden farklı, vardıkları fer'i sonuçlar da buna bağlı olarak farklıdır. Bu durum ne müçtehit imamlar ne siyasi yönetim ne de İslam toplumu tarafından sorun edilmemektedir.

• Mezhep müntesipleri arasındaki içtihadi farklılıklar (ihtilaf) içtihadi karşıtlığa (tefrika) dönüşmüştür. Sözlü sataşmalar yer yer fiilî çatışmaya dönüşmüş ve mezhepler arasında bir çok Müslim'in öldüğü kavgalar yaşanmıştır. Örneğin İmam Ahmed'i fukaha arasında saymadığı için meşhur müfessir Taberi'nin evi Hanbelilerce kuşatılmış ve Taberi'yi *(rh)* linç etmeye kalkmışlardır.[14]

Önceki dönemde tüm içtihadi farklılıklara rağmen, farklı görüş sahipleri bir arada huzur içinde yaşamıştır. Tartışmalar, reddiyeler ve yer yer sözlü atışmalar olmamış mıdır? Elbette olmuştur! Ashap arasında

10. *El-İntika, 145*

11. *Siyer Alamu'n Nubela, 10/35. Şafi mezhebi muhaddislerinden Beyhaki, Nevevi (rh), İbni Hacer gibi âlimler bu hassasiyeti yaşatsa da, Şafi Mezhebi âlimleri genel olarak imamın koyduğu mezkur ilkeye muhalefet etmiş; mahza taklide dayalı bir mezhep kültürü oluşturmuşlardır.*

12. *İlamu'l Muvakkiin, 2/302*

13. *Camiu'l Ulumi'l İmam Ahmed 5/195. Taklide karşı olan Ehl-i Hadis anlayışı ve selefilik, Hanbeli Mezhebi içinde bugüne geldiğinden "Hadis Fıkhı/Ahadisu'l Ahkam" geleneğini yaşatmış ve mahza taklide dayalı mezhepçilik yerine delile dayalı ittiba (kısmi taklit) şuurunu sürdürmüştür. Günümüz Hanbelî âlimlerinin büyük çoğunluğu, İmam Ahmed'in görüşlerinden ziyade usulüne bağlıdır. Bu sebeple şer'i ilimleri tahsil etmiş ve fıkıh melekesi kazanmış bir ilim adamı, delillere bakıp tercih yapabilmekte ve görüşlerini deliliyle birlikte topluma açıklamaktadır.*

14. *El-Bidaye ve En-Nihaye, 11/166*

dahi sözlü tartışmalar yaşanmış, her biri kendi düşüncesinde ısrarcı olmuştur. Ancak bu, hiçbir zaman kavgaya, çatışmaya, İslam toplumunun huzurunu kaçıracak taşkınlığa dönüşmemiştir.

• Kelime anlamı anlayış/derin kavrayış olan fıkıh, anlama ve düşünmeden uzaklaşmış salt metin ezberi yapılan donuk bir ilme dönüşmüştür. Zira fıkıh, ona temel olan nassı metinlerden silmiş, nastan anlaşılan sonucu topluma aktarmıştır. Kasıtlı yapılmasa da âlimin içtihadı nassın yerine ikame edilmiştir. Önceki dönemde durum tamamen farklıdır.

Fıkıh, onu vareden delille beraber topluma aktarılmaktadır. Bu da Allah Resûlü'nün *(sav)* haber verdiği: *"Nice fıkıh taşıyıcısı vardır, ama fakih değildir. Nice fıkıh taşıyıcısı, kendinden daha fakih olana (fıkıh bilgisi) taşımaktadır."* [15] bereketini canlı tutmaktadır. Nas canlıdır, dilden dile aktarılmakta, kitap sayfalarında okunmaktadır. Umulur ki onu nakleden kendinden daha fakih birine nakleder de, daha fakih olan o nastan daha isabetli bir sonuç çıkarır. Maalesef mezhepçilik Allah'ın açtığı içtihat kapısını kapadığından ve içtihat yetkisini birkaç âlimle sınırlı tuttuğundan, bu söylenenleri gündemine dahi almamıştır. Mezhepçi anlayışa göre nassın varlığıyla yokluğu birdir. Zira nas olsa da onu hakkıyla anlayacak, içtihat edecek ve çözüm üretecek kimse yoktur. Kapının kapanma tarihinde tam bir ittifak olmasa da, isteyen istediği tarihten sonra Allah'ın açtığı içtihat kapısını kimden aldığı belli olmayan yetkisiyle kapatmıştır. Bu nedenle insanlık tarihinin gördüğü en muazzam usul ve fıkıh sistemimiz, modern dünyanın sorunlarına çözüm üretememiş, modern meydan okuma karşısında hakkıyla duramamıştır.

Şunu unutmamalıyız: Bizim fıkhımız kıyamete kadar insanlığın sorunlarına çözüm kaynağıdır. Bugün çözüm üretemiyor oluşu fıkhımızdan kaynaklanmıyor. İçtihatla canlı kılınmış bir sistemin taklitle durgunlaştırılması ve bugünün sorunlarından ziyade geçmişin sorunlarını okuyup okutmasındandır.

• Taklit ilk nesilden bu yana mevcut bir uygulamadır. Bilmeyenler zikir ehline sormuş ve aldıkları cevapla amel etmişlerdir.

• Âlime soru sorup onun verdiği fetvayla amel etmek anlamındaki ittiba, müçtehit mezhep imamlarının vefatından sonra mezhepçiliğe dönüşmüş ve insanlar tek bir mezhebe uymakla ilzam edilmişlerdir.

• Mezhep imamları müçtehit âlimler olduğundan, bir Müslim'in bir mezhebe uymasında bir beis/sorun yoktur. Ancak şuurlu dava adamlarının *"delilini bilerek mezhebe uyma"* kültürünü ihya etmeleri, ilk neslin kendisiyle ıslah olduğu anlayışı canlandırmaları gerekmektedir.

• Allah Resûlü *(sav)*, sahabe *(r.anhum)* ve selef-i salihin dönemine en uygun uygulama mezhepçilik değildir. Her bölgede bulunan ilim adamlarına soru sormak ve mümkünse delilini bilerek o konuyla amel etmektir.

Hiç şüphesiz bu da bir taklit çeşididir. Soru sorulan âlimin nastan anladığını taklittir. Ancak bu, ilk nesillerin uygulamasına en yakın olan usuldür.

• Soru sorulacak bir ilim adamının bulunmadığı ortamlarda, yaygın bir mezhebe ittiba etmek en evla olanıdır. Zira mezhep imamlarının görüşleri derlenmiş, tedvin ve tasnif edilmiş (kitaplaştırılmış) her insanın anlayacağı kolaylıkta topluma sunulmuştur (ilmihâl).

• Mezhep olgusunu reddetmek de hadis fıkhı diyebileceğimiz delile dayalı tercih olgusunu reddetmek de anlamsızdır. Her iki uygulama da bize aittir, bizim tarihimizin bir parçasıdır. Delile dayalı tercihi reddeden bağnaz mezhepçilik ile mezhep olgusunu reddeden selefî görünümlü zahirîlik, İslam tarihinin içinden değil, dışından konuşmaktadır.

• Her iki uygulamanın da tarih içinde ürettiği arızalar olmuş, istenmeyen sorunlara sebebiyet vermişlerdir. Mezhep anlayışı bağnazlık/taassup üretmiş, ümmet arasında tefrika oluşturmuş ve ümmetle nas arasındaki bağı koparmıştır. Mezhebi reddeden anlayış fıkhı ayağa düşürmüş, dört mezhep yerine sayısız mezhep ikame etmiş ve en ilginci son elli yıl içinde üç veya dört âlim etrafında benzeri görülmemiş bir taassup/bağnazlık üretmiştir. Bize düşen tarihimize ait uygulamayı reddetmek değil, ürettiği arızaları reddetmek ve ıslah çabası içinde olmaktır. Bu da ümmetin sorunlarını dert edinen, dava adamı, şuurlu ilim ehlinin vazifesidir.

• Bir âlime soru sorup onun deliliyle birlikte zikrettiği fetvayla amel etmekle, kitap karıştırıp her

15. *Ebu Davud, 3660; Tirmizi, 2656*

Devlet yetkilileri Allah'ın Kitabı ile hükmetmeyip Allah'ın indirdiklerinden işlerine geleni seçip onları uyguladıklarında Allah onları kendi içlerinde sıkıntıya sokup fitne ve anarşi ile azaplandırır.

meselede en uç görüşü bulup amel etmek (telfik/şaz fetva arayışı) birbirinden farklıdır. Birincisi sonucu bilmeden bir âlime soru sormak ve çıkan sonuç nefse hoş gelse de gelmese de onunla amel etmektir. İkincisi ise, çıkan sonuçları kontrol edip nefse/hevaya hoş geleni tercih etmektir. Bu, dine uymak değil dini hevaya uydurmaktır. Zındıklık kapısını açacak tehlikeli bir yaklaşımdır.

Bundan olsa gerek selef imamları, âlimlerin şaz/münferit fetvalarını araştıran ve dinlerini bu fetvalar üzerine kuranların zındıklaşmasından korktuklarını söylemişlerdir.

Süleyman Et-Teymi der ki: *"Her âlimden ruhsat verdiği konuları alırsan bütün şerri kendinde toplamış olursun."*

Bu sözü aktardıktan sonra İbni Abdulberr der ki: *"Bu konuda icma vardır ve ben buna dair –Allah'a hamd olsun- bir ihtilaf bilmiyorum."* [16]

16. *Camiu Beyani'l-İlmi ve Fadlihi, 1767*

İmam Ahmed (rh) şöyle der: *"Şayet bir kimse nebiz konusunda Kufe ehlinin görüşüyle; sema konusunda Medine ehlinin görüşüyle; mut'a nikahı hakkında Mekke ehlinin görüşü ile amel ederse o kimse fasık olur."* [17]

Evzai şöyle der: *"Her kim âlimlerin (daha önce görülmemiş) nadir görüşlerini alırsa İslam'dan çıkar."* [18]

• Biz cemaat olarak; fıkhın canlı/dinamik olmasını sağlayan, ilim adamlarına içtihat hakkı tanıyan, ümmetle delil arasındaki bağı canlı tutan, geçmişin değil bugünün ihtiyaçları üzerine kafa yoran delile dayalı tercih fıkhını benimsiyor ve uyguluyoruz. Her Müslim'in bulunduğu bölgenin âlimine soru sormasını ve mümkünse delilin bilerek amel yapmasını Asr-ı Saadet ruhuna uygun buluyoruz. Bununla birlikte bağnazlık/taassup üretmediği müddetçe bir mezhebe uyulabileceğini kabul ediyoruz. Allah en doğrusunu bilir.

Soru: Son dönemde sıkça gündeme gelen kadın cinayetleri; yine evladını katleden ebeveyn ve ebeveynini katleden evlat haberlerini değerlendirir misiniz?

Birbiriyle bağlantılı olduğu için, tarafıma ulaştırılan iki ayrı soruya tek bir başlık altında cevap vermek istedim. Bu sebeple iki soruyu birleştirip tek soru hâline getirdim.

Soruda zikredilen *"toplumsal cinnet hâli"* için bir çok sebep zikredilebilir. Ben, bu sebeplerden önemli bulduklarımı üç başlık altında sizlerle paylaşmak istiyorum:

a. Şer'i Sebepler

Hiç şüphesiz toplum olarak yaşadığımız cinnet hâlinin ilk sebebi; Allah'ın dininden uzaklaşmamız, yeryüzünü zulüm ve fesatla kirletmemizdir. Zira İslam akidesine göre kâinat, bir bütün olarak Allah'a teslim olmuş ve O'na (cc) kulluk etmektedir. İnsan, kâinatı kullukla Allah'a bağlayan zincirin bir halkasıdır. Hâliyle; bu zincirin tek akıllı/iradeli halkası olan insan kulluktan yüz çevirdiğinde, sistem aksamakta düzen bozulmaktadır.

17. *İrşadu'l Fuhul, 2/253*
18. *Es-Sünenu'l-Kubra, 20918*

"İnsanların elleriyle kazandıkları (günahlar) sebebiyle karada ve denizde bozgunculuk baş gösterdi. Belki (İslam'a) dönerler diye (Allah) yaptıklarının (cezasının) bir kısmını onlara tattırmaktadır." [19]

Ayetin tefsir sadedinde şu nebevi beyanı zikredebiliriz:

Abdullah b. Ömer *(ra)*, şöyle demiştir:

"Resûlullah bir sefer bize yönelerek şöyle buyurdu: 'Ey Muhacirler topluluğu, beş şey vardır ki onlarla imtihan olunduğunuzda (hiçbir şey kalmaz her şey bitmiş olur) sizlerin o döneme erişmesinden Allah'a sığınırım.

Onlar şunlardır: Bir toplumda fuhuş o kadar ileri gidecek ki gözler önünde yapılmaya başlanacaktır. Taun hastalığı ve önceki toplumlarda görülmeyen hastalıklar yaygınlaşacaktır. Ölçü ve tartıya riayet etmeyen her toplum kıtlık, geçim sıkıntısı ve başlarındaki idarecilerin, zulmüyle cezalandırılırlar. Mallarının zekâtını vermeyen her topluma yağmur gönderilmez, hayvanlar olmasa onlara yağmur da yağdırılmaz. Allah ve Resûlü'ne verdikleri sözü tutmayıp ahdini bozanların başına, Allah kendilerinden olmayan kimseleri musallat eder ve o düşmanlar, onların elindekilerin bir kısmını alırlar ve devlet yetkilileri Allah'ın Kitabı ile hükmetmeyip Allah'ın indirdiklerinden işlerine geleni seçip onları uyguladıklarında Allah onları kendi içlerinde sıkıntıya sokup fitne ve anarşi ile azaplandırır." [20]

Nebevi beyanın son cümlesi, konumuza ışık tutmaktadır. Buna göre Allah'ın *(cc)* Kitabı'nı terkeden yöneticiler, toplumsal cinnetin başat sebebidir. Vahiyle hükmü terkin cezası, toplumun bir kesiminin diğer kesimine musallat olması ve birbirlerine acı çektirmeleridir. Bugün erkek kadına kadın erkeğe, ebeveyn çocuğuna çocuk ebeveynine musallat olmuşsa; bu, ilahî bir cezadır. Sebebi; yöneticilerin vahiyle hükmetmekten, toplumun da kulluktan yüz çevirmesidir.

b. Toplumsal Sebepler

Bir toplumu anlamanın/çözümlemenin yolu, beş noktadan toplumu gözlemektir: Dinî kurumlar, eğitim veren okullar, kültür sanat taşıyan yazılı görsel medya, toplumu bir arada tutan millî değerler/örf/gelenek ve toplumun ruh yapısını yansıtan siyaset...

Toplumsal cinnet hâlini bu ölçüler ışığında okuyacak olursak şöyle bir manzarayla karşılaşıyoruz:

• Din anlayışı: Şüphe yok ki bugün yaşanan din, Allah'ın indirdiği ve insan fıtratına uyumlu tevhid dini değildir. Bugün yaşanan din; muharref dinlerin, mistik felsefelerin, atalardan devralanmış gayriislami örfün ve siyaseti meşrulaştıran satılmış zihniyetin oluşturduğu, uydurulmuş bir dindir. Uydurulmuş dinin kadına, çocuğa ve aileye bakışı rahmani değildir. Tüm muharref dinlerde olduğu gibi kadını aşağılayan ve onu tüm kötülüklerin anası gösteren bir anlayışa sahiptir. Muharref dinin kadın algısı, toplumsal cinnet hâlini din adına meşrulaştırmaktadır.

• Eğitim/Okul: Okul, toplumun bir arada yaşamayı ve karşılıklı hakları içselleştirdiği bir mekândır. Öğretilen bilgiler yanında okulun asıl işlevi eğitim ve terbiyedir. Ancak bugün okullar, ne öğretimle ne de eğitimle ilgilidir. Okullar yalnızca tağuta kulluğun modern mabetleridir. PISA ölçümlerini beğenmeyen M.E.B'in, yerli ve millî ölçme değerlendirme projesi ABİDE göstermiştir ki; öğrencilerin büyük çoğunluğu okuduğunu anlamamakta, dört işlemi yapamamaktadır! 12 yılda dört işlemi öğretmekten aciz bir sistemin, eğitim/terbiye veremeyeceği izahtan varestedir. Mevcut durum göz önünde bulundurulduğunda akla şu soru gelmektedir: Okulda eğitim ve öğretim yapılmıyorsa ne yapılıyor? Yetişkini fabrikada, yetişkin olmayanı okulda kontrol altına alan modern kapitalist cahiliye, okulları ideolojik yükleme aracı olarak kullanıyor. Türkiye özelinde değerlendirecek olursak şunu söyleyebiliriz: Bir asırdır T.C.'de Batıcı-Kemalist-Laiklerle Muhafazakâr-Demokrat-Laikler arasında süregelen çekişme, nesiller üzerinden sürdürülmektedir. Atatürk-Karabekir, İnönü-Menderes, Evren-Özal ve nihayet Kılıçdaroğlu-Erdoğan arasındaki çekişmede, kim başa gelirse gelsin, okulları arka bahçe olarak görmekte; M. Kemal'in askerleri-Reis'in askerleri olarak beyinler/kalpler iğdiş edilmektedir. İdeolojik yükleme merkezi olan okullarda çocuklar öğrenemedikleri gibi terbiye de olamamaktadır. Dahası, birlikte yaşam kültüründen uzak, kavgacı, ideolojik birer aygıt olarak hayata atılmaktadır.

---

19. *30/Rûm, 41*
20. *İbni Mace, 4019*

• Medya: Bugün medya ekini ve nesli ifsat eden sermaye sahiplerinin (mustekbir/mutref) elindedir. Üretilen yazılı ve görsel içerik fahşa ve münkeri yaymak, toplumu ahlaki yozlaşmayla onursuzlaştırmak (istihfaf) içindir.[21] İfsat projesinin ana hedefi kadınlardır. Zira toplumun yarısı kadın, kalan yarısı da kadının eğittiği erkektir. Kadının ifsat olması, toplumun ifsat olmasıdır.

Medya ürettiği içerikle kadını değerli kılan fıtri/ilahî hasletlere saldırmaktadır. Allah'ın *(cc)* kulluk, eşlik ve annelik hasletiyle yücelttiği kadını; dişiliğiyle ön plana çıkarmaya çalışmaktadır. Kadın vücudunu teşhir edip seyirlik bir vitrin ikonuna dönüştükçe ve karşı cinsi kışkırttıkça değer kazanacağını empoze etmektedir. Oysa kadın bedenini teşhir ettikçe saygınlığını yitirmekte, bir beden/ceset muamelesi görmektedir. Gençliğini ve güzelliğini kaybedince, yani şehvete hitap etmeyince *"yok"* sayılmaktadır.

Toplumsal olarak cinnet hâlini vareden şer'i sebepler (şirk ve masiyet) sonlanmadan; toplum tevhid ve adaletle ıslah olmadan (vahye dayalı şer'i bir sistem) barış ve huzur, tatlı bir hülya olarak kalacaktır.
Ebeveyn çocuklarından çocuk ebeveyninden, kadın kocasından koca hanımından korku içinde yaşayacaktır.

Kadını teşhirciliğe özendiren medya, erkeği de maçoluğa özendirmektedir. Bugün yüksek izlenme oranlarına sahip içeriklerin mafyöz ve şiddet içerikli yayınlar olması tesadüf müdür? Kadını teşhirciliğe erkeği maçoluğa özendiren medya ne bekliyor ki? Medya kültür adına ne ekiyorsa haber bülteninde onu biçiyor. Toplum gece izlediğini gündüz tatbik ediyor! Şer kapılarını sonuna kadar açıp ona teşvik ettikten sonra, yüzsüz siyaset-medya neyi, hangi hakla eleştirmektedir? Biraz daha kâr etmek için her yolu mubah gören/gösteren iki yüzlü, ahlaksız, dinsiz medya ve ona yol veren siyaset toplumsal cinnet hâlinin asıl mimarıdır... *"Cinayet mahalline ilk katil gelir."* kavlince, her kadın cinayetinde ilk ve en yüksek sesle konuşanın medya olması şaşırtıcı değildir!

• Örf/gelenek/değerler: Coğrafyamız muharref din algısı altında şekillenen bir geleneğe sahiptir. Kadına ve çocuğa bakışı sorunludur. *"Kadının sırtından sopayı, karnından sıpayı eksik etmeyeceksin."* sözü, geleneğin cahilî karakterini yansıtmak için yeterli olsa gerektir. Gelenek, kadını Allah katında mükellef bir kul olarak kabul etmemekte; dövülmeyen kadının ya davulcuya ya zurnacıya varacağına inanmakta; erkeğin mübarek (!) dizlerini dövmemesi için bol bol kadın dövmesi gerektiğini salık vermektedir.

Geleneğe göre erkeğin bir kadının dokuz şeytanı vardır. Hem, şeytanla iş birliği yapıp Âdem'i *(as)* cennetten kovduran da kadındır. Hâliyle kadın kendi başına bırakılırsa şeytanlık yapacaktır. Şer'i ve fıtri olmayan yasaklarla kontrol altına alınmalı, bizi cennetten çıkardığı gibi o da cehennem hayatı yaşamalıdır. Bu yaklaşımıyla gelenek, hem kadının fıtratını hem de onunla aynı evde yetişen erkeğin kadına bakışını zehirlemektedir. Muharref din anlayışı altında şekillenen gelenek toplumsal cinnet hâlini beslemekte, meşrulaştırmaktadır.

• Siyaset: Bir ülkede siyaset, toplumun ruh hâlini yansıtan önemli parametrelerden biridir. Dünyada ve T.C.'de siyaset Allah'sız ve ahlaksızdır. *"Allah'sız siyasetten"* kastımız tevhid ve takva yoksunluğu; *"Ahlaksız siyasetten"* kastımız haya ve utanma yoksunluğudur.

T.C.'de siyasetin tek kutsalı oydur. Dinî, insani ve ahlaki hiçbir ilkesi yoktur. İktidarı ve muhalefetiyle, sağcısı ve solcusuyla, İslamcısı (!) ve laikiyle... tam bir yozlaşma ve çürüme hâlindedir siyaset. Depremin dahi *"insanlık ortak paydasında"* buluşturamadığı, depremi dahi birbirleriyle didişme arenasına çevirecek kadar düzeysizdir.

Siyaset, Firavun karakterlidir; toplumu bölmeyi,

21. *"Kavmini hafife aldı/onursuzlaştırdı/aptallaştırdı, onlar da ona itaat ettiler. Şüphesiz ki onlar, fasık bir topluluktu." (43/Zuhruf, 54)*

bölünmüş grupları birbirine düşürmeyi ve zayıf düşen tarafları yönetmeyi hedefler. Siyasetin firavuni karakteri topluma sirayet etmiştir; birey (ve topluluklar) kendinden daha zayıf gördüğünü ezmeye, sömürmeye yeltenmektedir.[22] Vitrindekilerin (siyasiler) ötekini aşağıladığı ve ezdiği bir ülkede; patronun işçisini, kocanın karısını, ebeveynin çocuğunu, çocuğun fırsat bulduğunda ebeveynini aşağılaması normaldir. Zira imamın aksırdığı toplumda cemaat öksürecektir...

c. Bireysel Sebepler

İnsanlık, tarih boyunca benzeri görülmemiş bir kriz yaşıyor. Sanayi devrimiyle tüm dünyayı etkisi altına alan kriz, dijital devrim sonrasında derinleşerek insanlığı savurmaya devam ediyor.

İnsan önce tevhidi, sonra ahlakı ve şimdi de kendini yitirdi. Tevhidi yitiren insan fıtratında hissettiği boşluğu yeni putlarla doldurdu. Sanayi devrimiyle kapitalistleşen ve ahlaki değerleri kaybeden insan, varlığını anlamlı kılan ahiret şuuru yerine onu anlamsızlaştıran/hiçlik duygusuna sevkeden dünyayı ikame etti. Dijital devrimle beraber kendini kaybetti. Zaman, mekân ve gerçeklik algısı kayboldu. İnsanı biyolojik-fizikî anlamda insan yapan zemin ayağının altından kaydı.

Gecede gündüzü gündüz de geceyi yaşayan; tek tuşla sınırları kaldırıp istediği mekânda olan; gerçek hayatta yapması yasak olan şeyleri sanal olarak yapabilen; zaman, mekân ve gerçeklik algısı yitmiş bir insanla karşı karşıyayız. Tevhidi ve ahlakı yitiren kişi, müşrik ve ahlaksızdı, ama insandı. İnsani bir paydada buluşulabilir, toplumsal sözleşme yapılarak bir arada yaşanabilirdi. Kendini yitirmiş nevzuhur varlığa insan demek zor. Şekli insan, evet, ama kesinlikle insani özelliklere sahip değil. Bir robot, bir cihaz, belki bir yazılım/algoritma... Çünkü:

Dijital insan gerçek olmayan/sanal bir dünyada yaşıyor. Gerçek hayata adım attığında tuhaflaşıyor, gerçek hayatın sorunlarıyla başa çıkmayı bilmiyor. Dijital oyunlarda gördüğü gibi, sorunu vurarak, kırarak şiddetle çözüyor.

Dijital insan sürekli görünür olmak, yaptıklarını teşhir etmek veya onay almak istiyor. Görünmek için yapamayacağı hiçbir şey yok. Yatak odasına kamera koyabilir, insan öldürebilir, <u>öldürülen bir insana yardım etmek yerine onu kameraya çekebilir</u>...

Dijital insan istediği kimlikle sanal ortamda varolabilir; onay alacağı bir hayat kurgulayabilir... Zengin olur, fakir olur, doktor olur, amele olur, kadın erkek, erkek kadın olur... Dinin, mesleğin, ekonomik statünün ve cinsiyetin yeniden kurgulanabildiği bir dünyadan bahsediyoruz...

Tevhidi kaybederek fıtratına, ahlakı kaybederek değerlerine ve gerçekliği kaybederek insanlığına yabancılaşan bu tür; inşa etmeyi bilmiyor yalnızca yıkıyor, tüketiyor... Kalp emojisiyle sevgisini dile getirebiliyor ama sevmeyi bilmiyor... Aynı sayfayı paylaşabiliyor ama aynı hayatı paylaşmayı bilmiyor... Bağımlı olduğu ekrandan kopup sevginin, paylaşmanın, birlikte yaşamanın fedakârlık, emek ve külfet istediği gerçek hayata girince; histerik bir ruh hâline bürünüyor, hırçınlaşıyor... Sonuç: Haber bültenlerinde izlediğimiz gibi...

Ez-Cümle:

Toplumsal olarak cinnet hâlini vareden şer'i sebepler (şirk ve masiyet) sonlanmadan; toplum tevhid ve adaletle ıslah olmadan (vahye dayalı şer'i bir sistem) barış ve huzur, tatlı bir hülya olarak kalacaktır. Ebeveyn çocuklarından çocuk ebeveyninden, kadın kocasından koca hanımından korku içinde yaşayacaktır. Bugün olduğu gibi şiddet/cinnet gündelik hayatın bir parçası olacak; yaşanan ölümler birer istatistik olmanın ötesine geçmeyecektir. Toplumsal sorunlar; müstekbir siyasetçilerin demeçleriyle, sorunun kaynağı yüzsüz medyanın timsah gözyaşlarıyla, fildişi kulelerinde toplumsal çözümleme yapan akademi çalıştaylarıyla, siyaseti kıble edinmiş Diyanet'in çabalarıyla, cinsiyet eşitliğini savunan sapkınların onursuz

---

22. *"Şüphesiz ki Firavun, yeryüzünde üstünlük tasladı. Oranın halkını gruplara ayırıp onlardan bir bölümünü mustazaflaştırıyor/güçsüzleştiriyor; erkek çocuklarını boğazlayıp, kadınlarını diri bırakıyordu. Çünkü o, bozgunculardandı. Biz, yeryüzünde zayıf bırakılmış olan (mustazaflara) iyilik yapmak, onları (kendilerine uyulan) imamlar yapmak ve onları (yeryüzüne) vâris kılmak istiyoruz."*

Firavunlar; ırka, gelir seviyesine, sosyal statüye, meslek gruplarına dayalı olarak toplumu sürekli bölerler. Toplum bölündükçe birbirine düşman olur ve zayıflar. Kamplaştırılmış, çatıştırılmış, bölünmüş toplum bireyleri güven ve huzur için bir kurtarıcı arar. O kurtarıcı Firavun'dur... Allah (cc) ise insanları tevhid inancıyla bütünleştirip, İslam boyasıyla boyamak ve tüm suni kimliklerin bir kenara bırakılıp İslam'ın ana kimlik olarak kabul edilmesini ister. Bunu başarmış toplumların tevhid inancı ve adalet ahlakıyla yeryüzünün vârisleri ve imamları olmasını diler. (28/Kasas, 4-5 ve açıklaması)

Medyanın bu sorunu timsah gözyaşlarıyla gündemde tutması, küresel tuğyanın hedefi olan aile kurumunu ortadan kaldırmak ve bireyi ailesiz/korumasız bırakmak içindir.
Şöyle ki; Küresel tuğyan uzun zamandır hedefine aile kurumunu koymuştur. Zira aile bir korunak, bir sığınaktır. Hayat tecrübesi olmayan bireyi dış tehlikelerden koruyan, dinî/ahlaki değerleri içinde yaşatan ve bireyi sorumluluklarla hayata bağlayan bir kurumdur.

teklifleriyle… çözülmez, çözülemez… Çözüm Allah'a *(cc)*, İslam'a, fıtrata, insanı insan yapan değerlere dönüşle mümkündür. Çözüm şeriattır!

Konunun gündeme geliş biçimine dair!

"Çözüm şeriattır." diyerek sorunun cevabını bitirmiştim. Ancak son bir noktaya temas etmek istiyorum: Biz Müslimler olarak elbette toplumsal sorunları önemseyecek, vahye dayalı çözümlerimizi insanlarla paylaşacağız. Bununla birlikte bir gerçeği bilmek zorundayız:

Medyanın kadına şiddet olayını gündeme getirmesi ne insani ne de ahlakidir. Konu içinde de değindiğimiz gibi bu toplumsal yarayı oluşturan ve sürekli kanatan medyadır! Medyanın bu sorunu timsah gözyaşlarıyla gündemde tutması, küresel tuğyanın hedefi olan aile kurumunu ortadan kaldırmak ve bireyi ailesiz/korumasız bırakmak içindir. Şöyle ki;

Küresel tuğyan uzun zamandır hedefine aile kurumunu koymuştur. Zira aile bir korunak, bir sığınaktır. Hayat tecrübesi olmayan bireyi dış tehlikelerden koruyan, dinî/ahlaki değerleri içinde yaşatan ve bireyi sorumluluklarla hayata bağlayan bir kurumdur. Kapitalist küresel tuğyan, kişiyi tüm bağlardan koparıp bireyleştirmek, bencilleştirmek ve bir tüketim aygıtına dönüştürmek istemektedir. Aile, bu hedefin önündeki en büyük engellerden biridir. Bu sebeple elindeki tüm imkânları aile kurumunu ortadan kaldırmaya teksif etmiştir. Bugünlerde çokça konuşulan cinsiyet eşitliği, kadın hakları, kadın hareketleri, kadın özgürlüğü… tamamı aileyi hedef alan ve kadını aileden, annelikten, evlilik düşüncesinden koparma operasyonlarıdır.

Konuşmakta olduğumuz toplumsal cinnet hâli medyaya nasıl yansımaktadır? Haber diline dikkat edecek olursanız, amacın kadını korumak olmadığını anlarsınız. Örneğin:

• *"Kadına yönelik şiddet"* bu başlık ne çağrıştırıyor? Şiddet kadına yöneliktir. Sebep? Sebep *"kadın"* olmaktır. Kadın cinsiyeti şiddetin gerekçesidir.

• *"Erkek şiddeti"* bu dil ne çağrıştırıyor? Erkek şiddet uygular. Sebep? Çünkü erkektir. Erkek cinsiyeti şiddetin sebebidir. Öyleyse cinsiyet ortadan kalkmalı, kadın ve erkek arasında fark olmamalıdır.

• *"Namus cinayeti"*… Cinayet vardır ve sebebi namustur.

• *"Aile içi şiddet"*… Bir yerde aile varsa, o aile içinde şiddet olacaktır. Aile demek şiddet demektir.

Yani kadınlıktan, erkeklikten, namus mefhumundan ve aile kurumundan kurtulursak sorunlarımız bitecektir.

Aynı medya *"eşcinsel"* sapkınlığını *"onur"* kelimesiyle, kadının vücudunu teşhir etmesini *"cesurlukla"*, kadının boşanmasını *"özgürlükleşmekle"*, kadının annelikten kopuşunu *"saygın iş insanı olmakla"* haberleştirmektedir. Kahrolası kâfirler! Tevhide, fıtrata, ahlaka ve insana dair her şeye düşmanlar. Sebebi oldukları bu yozlaşmış toplum bumerang gibi onları da vuracak, oluşturdukları ahlak enkazının altında kalacaklar!

"… Zulmedenler çok yakında nasıl bir inkılapla devrileceklerini bilecekler." [23]

23. 26/Şuarâ, 227

Soru: Hocam! Yenilen yiyeceklerin, bulunulan mekânların veya satın alınan bir metanın sosyal medyadan paylaşılması şer'an ve edeben sakıncalı mıdır?

Kulluk anlayışımızın belirginleşmesi için, tevhid anlayışının özünü oluşturan ayetlerden birini hatırlayalım:

"De ki: 'Şüphesiz ki Rabbim, beni dosdoğru yola iletti. Dimdik/güçlü ve hanif olan İbrahim'in dinine. O, müşriklerden değildi.' De ki: 'Şüphesiz ki benim namazım, kurbanım, hayatım ve ölümüm âlemlerin Rabbi olan Allah içindir. O'nun hiçbir ortağı yoktur. Ben bununla emrolundum ve ben Müslimlerin/şirki terk ederek tevhidle Allah'a yönelen kulların ilkiyim.' " [24]

Bizim bedenî ibadetlerimiz (namaz), mali ibadetlerimiz (kurban) hayatımız ve ölümümüz (arasındaki her şey), âlemlerin Rabbi olan Allah'adır. Bir bütün olarak hayatımız/varlığımız O'na *(cc)* aittir; hiç bir ortağı olmamak üzere O'nun dinine/otoritesine teslim olmak zorundadır.

Sosyal medya/Sanal âlemde hayatımızın bir parçasıdır ve orada bulunduğumuz her an kuluz; şer'i ve edebi ölçülere riayet etmek durumundayız. Aksi hâlde sanal âlem-gerçek hayat arasındaki bağı kaybedersek, bir önceki bölümde anlattığımız gibi, biz sosyal medyayı değil sosyal medya bizi kullanmış olur.

Bu noktada ölçümüz şudur: Sosyal medya/Sanal âlemdeki davranış ve sözlerimizle gerçek hayattaki söz ve davranışlarımız arasında fark olmamalıdır. Şayet Müslim bir ortamda söyleyemeyeceğimiz bir sözü sosyal medyada söylüyorsak, kardeşlerimiz arasında yapamayacağımız bir davranışı sosyal medyada yapıyorsak... modern cahiliyenin tesiri altındayız demektir. Bu durumda sosyal medyanın bizim için bir afet olduğunu bilmek, dinimizin selameti için sosyal medya kullanımını kısıtlamak zorundayız.

Bir örnek üzerinden hasbihâlimizi sürdürelim: Bizim pazar seminerlerimizi düşünün... Yüzlerce kişinin bulunduğu ortama bir Müslim girsin ve tek tek insanlara uğrasın. Elinde bir tabak, içinde de yemek olsun. *"Biliyor musun, ben X restorandan yemek sipariş ettim, onu yiyorum."* desin. Ya da yeni satın aldığı bir saati göstersin ve saat hakkında bilgi versin... Ne düşünürüz? Ben düşüncelerimi kendime saklamak istiyorum! Zannımca en iyi düşünenimiz aklında bir sorun olduğunu veya görgüsüz bir insan olduğunu düşünür.

Sosyal medyada yediğini, içtiğini, ev hâlini veya satın aldığı bir eşyayı yayınlayan, sürekli fotoğraf paylaşma ihtiyacı hisseden ne yapmaktadır? Yukarıda zikrettiğim örneği düşünürseniz, aslında pek de farklı bir şey yapmamış olmaktadır. Kendisini gören insanlara tek tek veya topluca gösteriş yapmakta, görgüsüzce davranmaktadır. Peki, gerçek hayatta kimsenin yapmayacağı bu görgüsüzlük sanal âlemde niye normal karşılanmaktadır? Çünkü sanal âlem/sosyal medya modern cahiliyenin gösteri sirkidir. Çoğu insan aynı anda hem sahnede hem izleyiciler arasındadır. Normal hayatta yapılması mümkün olmayan hareketler gösteri sirkinde normalleşmekte, insanlar eğlenmek için suç ortaklığı yapmaktadır.

Yapmayalım! Reddetmekle mükellef olduğumuz cahiliyenin bir parçası olmayalım... Onları Allah'a davet etmek için girdiğimiz bu sirkte, kendimizi kaybedip sirk sahnesinde şaklabanlık yapanlara dönüşmeyelim... Birbirimize çokça hakkı ve sabrı tavsiye edelim... Her şeyi önüne katan ve hurdalaştıran bir kasırgada savrulmamak için birbirimizin elinden tutalım. Neyi, niçin kullandığımızı unutmayalım... Allah'a kul olduğumuzu, Tevhid ve Sünnet davasına gönül verdiğimizi ve bir mücadele içinde olduğumuzu hatırda tutalım. Bir Müslim'e ve dava insanına yakışır şekilde davranalım.

Rabbim beni ve sizleri cahiliyenin, nefislerimizin, insi ve cinni şeytanların şerrinden korusun.

---

24. *6/En'âm, 161-163*

İSLÂM İLE MÜSLÜMANLIK ARASINDAKİ FARKLAR NELERDİR?

Feriduddîn AYDIN

Her şeyden önce İslam Tevhid dinidir (Allah'ın birliğine iman etme esasına dayanır). Bu dinin adı sadece İslam'dır, Müslümanlık değildir. İnsanlık tarihi boyunca Allah'ın gönderdiği bütün elçiler, insanları (Müslümanlığa değil) İslam'a davet etmişlerdir. Bu gerçeğin, Kur'ân-ı Kerîm'in birçok yerinde güçlü ve belgesel kanıtları vardır bu da Müslümanlığın asla İslam demek olmadığını gösteren en güçlü delillerden biridir.

Bu soru, İslam hakkında hemen hiçbir bilgiye sahip bulunmayan bir Müslüman tarafından ancak yöneltilebilir. Günümüz Türkiye'sinde bu soruya doyurucu yanıtlar verebilecek insan sayısı çok azdır. Ancak yapılacak anketler, ciddi araştırmalar ve meydan çalışmalarıyla bu soruya çok geniş kapsamda cevap oluşturabilecek veriler elde edilebilir. Nitekim aşağıda bu soruya verilecek sınırlı cevaplar bile bu iki din arasındaki farkları açık şekilde ortaya koyacaktır.

İlginçtir ki Türk insanı, eskiden beri **İslam** ile **Müslümanlığın** aynı şey olduğuna inanmış, daha doğrusu inandırılmıştır. Fakat bu konuda hissedilir bir çeşit takiyyenin varlığı da muhtemeldir. Çünkü yüzyıllardır içyüzünün halktan gizlendiğini farz etsek bile Müslümanlık, aslında İslam'dan alınmış bir intikam hareketinin adıdır. Bu harekette, *-büyük olasılıkla-* İranlılardan vaktiyle ilham alınmış ve hikmete aykırı surette sunulan İslam, tepkiyle karşılanarak daha ilk günlerde süratle revize edilmiştir. Böylece üretilen Müslümanlık, ***"Arap İslam"***ından ve ***"Fars Moselmânîliği"***nden soyutlanmıştır. Sonuç olarak denebilir ki Türkistan'ın Milâdî 707'den itibaren ***"Araplar tarafından işgaline tepki olarak!"*** Müslümanlık, bir ***"Millî Türk Dini"*** kisvesinde şekillendirmeye çalışılmıştır.

İslam'ı Müslümanlığın karambolünde fark edebilmek için aşağıdaki karşılaştırmaları dikkatle ve ciddiyetle incelemek gerekir. Bunları bilimsel bir tertip içinde izleyebilmek için mukayese işlemi, konuların önem derecelerine ve ilgilerine göre -özetlenerek- sıralanmıştır.

Bu tarihi olayın arka planı oldukça önemlidir. Unutmamak gerekir ki Müslümanlık, temelde Farsların 1400 yıl önce kurgulayıp başlattıkları bir projedir. Daha sonra Türklerin -*kendi milliyetleri doğrultusunda*- bu projeye sağladıkları katkı büyük olmuştur. Müslümanlığın *"İslam"* demek olduğu, ya da bu iki ismin aynı anlama geldiği yolundaki kanı, -***"Horasan Erenleri"*** etiketiyle görevlendirilen- **Haytala rahipleri** aracılığıyla ve yüzyılların akışı içinde -*Türk toplulukları arasında*- yaygınlaştırılmıştır. Bu iki kavramın, (*daha doğrusu bu iki ayrı dinin*) birbiriyle ilişkilendirilmesi ise korkunç düzeyde inançlar arası çatışmalara ve büyük talihsizliklere yol açmıştır. Nitekim günümüzde (*sadece Türkiye'de değil, aynı zamanda bütün Ortadoğu'da*) yaşanmakta olan ve artık çözümü imkânsız hâle gelen din ve düşünce anarşisi bu gerçeği kanıtlamaktadır. Bu problemin, -*kuşkusuz*- tarihsel, sosyal ve kültürel birçok nedeni vardır; aynı zamanda bu sorun, toplumun tarih boyunca siyasal ve sosyal alanda bocalamasına, zaman zaman çözülmesine ve gerilemesine de neden olmuştur. Dolayısıyla bu iki kavram (*daha doğrusu, bu iki din*) arasındaki farkları ortaya koymak, bu spekülatif ilişkilendirmede gizlenen sırları ifşa etmeye ve konuyu gündeme taşımaya yarayabilir. Aynı zamanda, -*mevcut din ve düşünce anarşisine son vermek amacıyla*- muhtemelen ileride harcanacak çabalara zemin hazırlayabilir.

▪ ▪ ▪

İslam hiç şüphesiz, çok muhkem disiplinleri olan evrensel bir hayat nizamıdır. Vahye dayalı bir İlâhî rejimdir. Büyük bir sorumlulukla belirtmek gerekir ki İslam; -*günümüz toplumlarının yoz ve ilkel tasavvurundaki* ***"mabed-mezarlık dini"*** *değil*- tam tersine, kendi terminolojisindeki tanımıyla tüm hayatı kuşatan bir **din** ve yaşam düzenidir; bir yasalar külliyâtıdır. Bu nedenle İslam'ı Müslümanlığın karambolünde fark edebilmek için aşağıdaki karşılaştırmaları dikkatle ve ciddiyetle incelemek gerekir. Bunları bilimsel bir tertip içinde izleyebilmek için mukayese işlemi, konuların önem derecelerine ve ilgilerine göre -*özetlenerek*- sıralanmıştır.

1. Her şeyden önce İslam Tevhid dinidir (*Allah'ın birliğine iman etme esasına dayanır*). Bu dinin adı sadece **İslam**'dır[1], **Müslümanlık** değildir. İnsanlık tarihi boyunca Allah'ın gönderdiği bütün elçiler, insanları (*Müslümanlığa değil*) İslam'a davet etmişlerdir. Bu gerçeğin, Kur'ân-ı Kerîm'in birçok yerinde güçlü ve belgesel kanıtları vardır[2] bu da Müslümanlığın asla İslam demek olmadığını gösteren en güçlü delillerden biridir.

Müslümanlık ise İslam'ın tam tersine: **çok tanrılı mistik, kurgusal ve milli bir dindir**. Müslümanlar, her ne kadar ***"Allah'tan başka ilâhlara da tapıyo-***

1. *Bkz. Gerçek şudur ki Allah indinde din İslam'dır. Âl-i İmrân/19* إنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللهِ الإسلام.
2. *Bkz. Nuh diyor: Müslimlerden olmam için bana emredildi.* وَأُمِرْتُ أَنْ أَكُونَ مِنَ الْمُسْلِمِينَ *Yunus/72; Musa kavmine dedi ki: Ey halkım! Eğer Allah'a iman ettiyseniz Ona tevekkül ediniz eğer Müslimlerseniz.* يَا قَوْمِ إِن كُنتُمْ آمَنتُم بِاللهِ فَعَلَيْهِ تَوَكَّلُواْ إِن كُنتُم مُّسْلِمِينَ *Yunus/184; İbrahim'e Rabbi İslam'a gir deyince, Alemlerin Rabbine teslim oldum, dedi.* إِذْ قَالَ لَهُ رَبُّهُ أَسْلِمْ قَالَ أَسْلَمْتُ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ *el-Bakara/131; İbrahim ve Yakub çocuklarına diyorlar ki: ancak müslimler olarak ölünüz.* فَلاَ تَمُوتُنَّ إَلاَّ وَأَنتُم مُّسْلِمُونَ *el-Bakara/132; Yakub'un çocukları şöyle cevap veriyor: Bir tek ilâh olan senin ve ataların İbrahim, İsmail ve İshak'ın da ilâhı olan ilâh'a ancak ibadet ederiz, O'na teslim olmuşuzdur.* نَعْبُدُ إِلَهَكَ وَإِلَهَ آبَائِكَ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَقَ إِلَهًا وَاحِدًا وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ *el-Bakara/133; Havariler şöyle dediler: Allah'a iman ettik ve şahit ol ki biz Müslimleriz.* آمَنَّا بِاللهِ وَاشْهَدْ بِأَنَّا مُسْلِمُونَ *Âl-i İmrân/52; Ehl-i Kitaptan bir grup Kur'ân'ı dinleyince şöyle dediler:* قَالُوا آمَنَّا بِهِ إِنَّهُ الْحَقُّ مِن رَّبِّنَا إِنَّا كُنَّا مِن قَبْلِهِ مُسْلِمِينَ *el-Kasas/53.*

ruz" demiyor iseler de *-herkes tarafından-* kolayca sezinlenemeyecek hilelere başvurarak çok tanrılı olduklarına ilişkin inançlarını sürdürmektedirler. Nitekim ölmüş insana ilişkin birçok inançları bu gerçeği deşifre etmektedir.

2. İslam, güçlü ve köklü bir kaynağa dayanmaktadır: Vahiy الوحي. Bu kavram, *metafizik bir anlam taşıyor ve yüksek bir kültüre hitap ediyor olması dolayısıyla **mü'min-müslimlerin** aksine*, Müslümanlar tarafından algılanamamaktadır. Çağımızdaki Müslümanlar, *-günümüzde, bilim ve teknolojide yaşanan dev hamlelere, baş döndürücü değişim, gelişim ve açılımlara tanık olmalarına rağmen-* bu sorunu aşamamaktadırlar. Kaldı ki bin yıl önce bozkırlarda göçebe olarak yaşayan kalabalıkların *-asırlar boyu-* **vahiy** sözcüğünü bir kez bile duymamış oldukları kuvvetle muhtemeldir.

Müslümanlığa gelince o, böyle güçlü bir kaynaktan yoksundur. Tam tersine, *-çok kere ifade edildiği gibi-*; başta İslam olmak üzere birçok din ve düşünceden beslenerek yapılandırılmış **senkretik** bir mistik yapıdır. Bu dinsel kurumun, İslam'dan aşırı şekilde beslenmiş olması, günümüzde büyük sorunlara yol açmıştır. **Hint dinlerinden**, **Şamanlıktan**, **Zerdüştîlikten**, **Yahudilikten**, **Hristiyanlıktan** ve **geleneklerden** birçok inanış, ritüel, dua ve ibadet şekilleri devralan Müslümanlık, dıştan örtündüğü *-namaz, oruç, hac ve kurban gibi ibadetlerden oluşan-* masum bir perde arkasında, *-ne ilginçtir ki-* Türkiye toplumuna İslam kisvesi içinde yansımaktadır.

3. İslam, (*sosyal hayatta kişinin tüm davranış biçimlerinde yansıyabilen*) kesin bir bütünlüğe sahiptir. Bu bütünlük; *-Kur'ân ve Sünnet ölçütlerinden yola çıkılarak- selef döneminde, ilk müçtehidler tarafından -görüş birliği ile- tespit edilmiş-* dokuz farklı hükümle ifade edilir. Bunlara ***"Ef'âl-i mükellefîn hükümleri*** أحكامُ أفْعالِ المكلَّفين***"***[3] adı verilmiştir. Bunlar insanın her davranış biçimini yargılamada belirleyen dokuz kavramdan oluşur; **İslam Yöntem Bilimi**'nde temel bir yasadır. Buna göre bir insan, hayatı boyunca ne yapıyor olursa olsun, dokuz farklı davranış biçiminden *-mutlak surette-* birini işler ve *-biraz önce söz konusu olan-* hükümlerden birine muhatap olur. Sorumluluk bu suretle tespit edilir.

Bu kavramların Müslümanlıkla hiçbir alâkası yoktur. İslam'dan devşirilerek Müslümanlığa mal edilmiş olmasına rağmen milyonlarca Müslüman bu yasadan habersizdir ve milyonlarca Müslüman bu yasayı her gün pervasızca çiğnemektedir. Bu yasa, Kur'ân-ı Kerim'de, başta **Nahl Suresi**'nin 116'ıncı âyet-i kerimesi[4] olmak üzere, Kitap ve Sünnet'in bütünlüğünden gücünü almaktadır.

Müslümanlığa gelince; bu dinin hiçbir sınırı yoktur. Başta din adamları olmak üzere hemen herkes *-aklına estiği gibi-* Müslümanlığa bir inanç, bir ritüel, bir ibadet biçimi ekleyebilir. *Örneğin; **Delâil-i Hayrât** gibi, **Cevşen** gibi, **Salat-ı Tefrîciye** gibi* bir duayı okumakta beis görmeyebilir. Bunun sayılamayacak kadar örnekleri vardır. Bu da Müslümanlık için bir bütünlüğün söz konusu olmadığını gösterir.

4. İslam'da (*anayasal mahiyette*) kanun koymak Allah'a aittir. Kur'ân-ı Kerîm'de, bu temel yasaya dayanak oluşturan birçok âyet-i kerime vardır[5]. Müslümanlıkta ise anayasalar, siyaset adamları tarafından, ya da onların oluşturdukları meclisler ve komisyonlar tarafından kararlaştırılır. Müslümanlığın *-aslında İslam'la hiçbir ilişkisinin bulunmadığını kanıtlayan-* en çarpıcı özelliği budur.

5. İslam'da ibadet ve dua, belli bir sisteme bağlanmıştır. Bu sistemin adı **"Tevqifiyye"**'dir. Anlamı şudur: Hiç kimse, Kur'an ve Sünnet'le belirlenmiş olan ibadet ve dualardan başka herhangi bir şekilde ibadet yapamaz, dua edemez. Aksini yapanlar sonuçlarına katlanacaklardır![6]

Müslümanlıkta ise *-biraz önce verilen örneklerde olduğu gibi-* tarih boyunca **"evrâd"** ve **"ezkâr"** adı altında rastgele çeşitli dua ve ibadet şekilleri düzenlenmiştir. Bunların birçoğu kitaplaştırılmış, ayrıca bu amaçla **"tarikat"** adı altında mistik örgütler ku-

---

3. *Her mükellef insanın, tüm davranış biçimlerinin tabi olduğu şer'î hükümler şunlardır: farz, vacib, sünnet, müstehab, mübah, haram, mekruh, sahih, batıl.*

4. *Bkz. 16/Nahl, 116:* وَلاَ تَقُولُواْ لِمَا تَصِفُ أَلْسِنَتُكُمُ الْكَذِبَ هَذَا حَلاَلٌ وَهَذَا حَرَامٌ لِّتَفْتَرُواْ عَلَى اللّهِ الْكَذِبَ إِنَّ الَّذِينَ يَفْتَرُونَ عَلَى اللّهِ الْكَذِبَ لاَ يُفْلِحُونَ. النحل *Ayetin Meâli: "Aklınıza esen yalanı uydurup, "Şu helaldir ve bu haramdır" demeyin… Çünkü Allah'a iftira atmış olursunuz! Gerçek şu ki, Allah adına yalan uyduranlar kurtulmazlar!"*

5. *Bkz. en-Nisa/59; El-Maide/50; el-En'âm/57; Yusuf/40; eş-Şûrâ/10*

6. *Bu sonuçların ne olduğunu merak edenler, (akademisyenlerden ya da hocalardan değil), âlimlerden yardım alabilirler.*

rulmuş, ayinler düzenlenmiştir. Bazı tarikatlarda bu ayin ve ritüeller, (*örneğin; Nakşbendîlikte*) karanlık ortamda ve sessizce icra edilir. *Kâdirîlik, Rufâîlik ve Mevlevîlikte ise* folklorik mahiyette danslı müzikli şekilde sahnelenir. İslam'a tamamen yabancı olan bu ibadet ve dua biçimlerinin oluşturduğu güçlü kanıtlar, aslında Müslümanların *-açıkça söylemiyor olsalar bile-* İslam'a geçit vermemek için *-bilinçaltı-* büyük engeller ördüklerini ortaya koymaktadır. Başlı başına bu gerçek bile Müslümanlığın İslam'dan tamamen ayrı bir din olduğunu göstermektedir.

6. İslam, gerçekçi ve sarih bir niteliğe sahiptir. Dolayısıyla İslam'da gizemlilik yoktur; ruhbaniyet yoktur; ruhban sınıfı (*yani din adamı sınıfı*) yoktur; dinselliğe özgü kıyafet ve üniformalar yoktur; imtiyazlı sınıflar yoktur...

Müslümanlıkta ise bunların hepsi vardır. Müslümanlıktaki gizemliliğin kaynağı Tasavvuf'tur. Çeşitli dinlerden beslenen **tasavvuf** (*bâtınîlik*) ya da **mistisizm**, bir sırlar felsefesidir. Yahudiliğin **Kabala** öğretisinden, Hristiyanlıktan ve özellikle Hint dinlerinden: **vahdet-i vücûd** (*panteizm*), **fenâ fillâh** (*nirvana*) ve **beka billâh** (*tanrılaşma*) gibi birçok inanışın Müslümanlığa akışını tasavvuf sağlamıştır. Bu nedenle tasavvufa, mü'minler tarafından **"İblis'in elsefesi"** adı verilmiştir.

Müslümanlıkta, *-aynen **Yahudilikte, Hristiyanlıkta** ve **Budizm**'de olduğu gibi-* bir ruhban sınıfı vardır. Bu sınıftan olanlar, *-büyük ihtimalle **Hinduizm**'in esintilerini taşıyan, ancak evrim geçirerek şekil değiştirmiş olan-* sarık ve cübbe giyerler. Resmî din adamlarıyla birlikte, medrese ve Kur'ân kursu hocaları, bazı ilâhiyâtçı *"akademisyenler"*, tarikat şeyhleri, üfürükçüler, muskacılar ve medyumlardan oluşan ruhban sınıfı, özellikle İslam'ın Türkiye toplumuna sıçramasını önlemeye çalışmakta, Müslümanlığı ayakta tutmak için çeşitli spekülatif faaliyetlerde bulunmaktadırlar.

İslam ile Müslümanlık arasındaki farklar, yukarıdaki açıklamalarla elbette ki sınırlı değildir. Bunlar, *-bu iki din arasındaki derin uçurum hakkında sadece bir fikir vermesi için sunulmuş-* oldukça kısa bir özetten ibaret örneklemelerdir.

Müslümanlık ile İslam arasında (*göze çarpmaz gibi duran*) kalın duvarın fotoğrafını netleştirmek için aslında Müslümanların kullandığı çok önemli bir parolaya *-bu ilgiyle-* işaret etmek gerekir: **"Elhamdülillâh ben Müslümanım"!** Evet Müslümanlar, herhangi bir münasebetle dinsel aidiyetlerini bu hileli parola ile dile getirirler. Bu paroladaki sır, *-muhatap üzerinde İslam ile Müslümanlığın aynı şey olduğu izlenimini uyandırmaya dönük-* bir hiledir.

Dikkat edilecek olursa *-toplumda artık bir huy hâline gelmiş olan-* bu hile sebebiyledir ki hiçbir Müslüman **"Elhamdülillâh ben Müslimim**, ya da **Müslimeyim"** demez. Halbuki Müslümanlar da aynen mü'minler gibi, İslam'ın dışındaki dinlere bağlı olanlar için **"gayrimüslim"** nitelemesini kullanırlar. Bu nitelemenin tam tersi ise **"müslim"**dir. Buna rağmen (*gerçek anlamda İslam'a değil*), din olarak Müslümanlığa bağlı olduklarından, aidiyetlerini **"Müslim"** değil, **"müslüman"** şeklinden ifade ederler. Dinsel aidiyetini **"ben Müslimim"** demek yerine neden **"ben Müslümanım"** şeklinde ifade ettiğini, bir Müslümana sormayı eğer göze alabilirseniz, ***"eski köye yeni âdet mi!"*** diye onun size şiddetle tepki gösterdiğini göreceksiniz. Çünkü Müslümanlık **"Atalar Dini"**dir, kutsaldır, vazgeçilmezdir. Bu ilkelliğe ve barındırdığı hilelere birçok âyet-i kerimede yer verilmiştir.[7]

İşte bu hile, Müslümanları deşifre etmekte, aynı zamanda **Müslümanlık** ile **İslam**'ın, *-aralarında hiçbir alaka bulunmayan-* iki ayrı din olduğunu da kanıtlamaktadır!

7. *Bkz. "Kendilerine, "Allah'ın indirdiğine uyun" denildiği zaman, "Hayır, biz babalarımızı üzerinde bulduğumuz şeye uyarız" derler. Şeytan, kendilerini cehennem azabına çağırıyor olsa da mı?* وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ اتَّبِعُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ قَالُوا بَلْ نَتَّبِعُ مَا وَجَدْنَا عَلَيْهِ آبَاءَنَا *Lokman/21; Onlara, "Allah'ın indirdiğine uyun!" denildiğinde, "Hayır, biz, atalarımızı üzerinde bulduğumuz (yol)a uyarız!" derler. Peki ama, ataları bir şey anlamayan, doğru yolu bulamayan kimseler olsalar da mı (onların yoluna uyacaklar)?* وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ اتَّبِعُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ قَالُوا بَلْ نَتَّبِعُ مَا أَلْفَيْنَا عَلَيْهِ آبَاءَنَا أَوَلَوْ كَانَ آبَاؤُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ شَيْئًا وَلَا يَهْتَدُونَ *El-Bakara/170.*

Bu, bir yol azığı ve bu yolu izleyen saygın davet kervanının hazırlığıdır. Rabbinin ismini sabah akşam zikret. O'na geceleyin secde edip uzun bir süre tesbihini yap. Çünkü bu, Kur'ân-ı Kerim'i indiren kaynakla ilişki kurmaktır. Ve bu, davanın asıl sahibiyle ilişkili olmaktır. Çünkü kuvvetin kaynağı O'dur. Azık ve desteği veren O'dur. Bu ilişkiyi kurmanın yolu; zikir, dua, ibadet ve tesbihtir.

BİSMİLLAH

Özcan YILDIRIM
ozcanyildirim@tevhiddergisi.net

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اقْرَأْ بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذِي خَلَقَ (1) خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ عَلَقٍ (2) اقْرَأْ وَرَبُّكَ الْأَكْرَمُ (3) الَّذِي
عَلَّمَ بِالْقَلَمِ (4) عَلَّمَ الْإِنْسَانَ مَا لَمْ يَعْلَمْ (5)

Er-Rahmân ve Er-Rahîm olan Allah'ın adıyla (okumaya başlıyorum.)

1. Yaratan Rabbinin adıyla oku!
2. O, insanı bir kan pıhtısından yarattı.
3. Oku! Rabbin kerem sahibidir.
4. O ki kalemle (yazmayı) öğretendir.
5. İnsana bilmediğini öğretti.[1]

Allah'a hamd, Resûlü'ne salât ve selam olsun.

Bismirabbike... Rabbinin ismiyle, Rabbinin adına... Bir hayat prensibini, hayat modelini öğretiyor yolun başında vahiy. Okuyacaksın! Fakat Rab adına. Diğer eylemlerin de Rab adına olmalı. Hayatın her alanını kuşatır, çerçeveler zikrullah. Gözlerini sabah açtığın andan itibaren günlük rutin ve hayati fiillerin hepsinde Allah'ın zikri ve O'na dua vardır.

1. *96/Alak, 1-5*

Uykundan uyanırsın: *"Hamd, bizi öldürdükten sonra yeniden dirilten Allah içindir. Dönüş de O'nadır."* [2]

Elbise giyersin: *"Hamd, bana bu elbiseyi giydiren ve tarafımdan hiçbir güç ve kuvvet harcamaksızın beni onunla rızıklandıran Allah içindir."* [3]

Elbiseni çıkarırsın: *"Allah'ın adıyla."* [4]

Evden çıkarsın: *"Allah'ın adıyla, Allah'a tevekkül ettim. Güç ve kuvvet ancak Allah iledir."* [5]

Eve girersin: *"Allah'ın adıyla girdik, Allah'ın adıyla çıktık ve Rabbimize tevekkül ettik."* [6]

Vücudunun bir yeri ağrır. Elini ağrı duyduğun yerin üzerine koyar ve üç defa *"Allah'ın adıyla"* der ve şöyle devam edersin: *"Duyduğum ve korktuğum (acının) şerrinden Allah'a ve kudretine sığınırım."* [7]

Tüm bunları söyleterek, Rabbini *(cc)* her hâlde ve Resûl'ün *(sav)* gösterdiği şekilde anmanı öğretir sana bu din. Peki, neden? İnsanın azılı düşmanı şeytan, her fiilinde ona yaklaştığı için.

Ebu Hureyre *(r.a)* anlatıyor:

"Bir gün bir müminin şeytanı ile bir kâfirin şeytanı karşılaşırlar. Kâfirin şeytanı yağlı, semiz, parlak ve temizdir. Müminin şeytanı ise, zayıf, pis, kirli ve çıplaktır. Kâfirin şeytanı, müminin şeytanına:

— Bu ne hâl, diye sorar. Müminin şeytanı:

— Ne yapayım, bir adama düştüm ki adam yiyeceği zaman besmeleyi okur, ben aç kalırım. İçeceği zaman besmeleyi okur, ben susuz kalırım. Giydiği zaman elbiseyi besmele ile giyer, çıplak kalırım. Temizlendiği zaman besmele ile temizlenir, ben de pis kalırım, der. Bunun üzerine kâfirin şeytanı da:

— Ben öyle bir adam ile arkadaşım ki bunlardan hiçbirisine besmele getirmez. Yemesinde, içmesinde ve giymesinde ben kendisine ortak olurum, der." [8]

Nuh *(as)* kendisine iman edenlerle beraber gemiye binince şöyle diyor:

"Dedi ki: 'Binin ona. Onun yüzmesi de demir atıp durması da Allah'ın adıyladır. Şüphesiz ki Rabbim, gerçekten (günahları bağışlayan, örten ve günahların kötü akıbetinden kulu koruyan) Ğafûr, (kullarına karşı merhametli olan) Rahîm'dir.' " [9]

Nasları olabildiğince uzatabiliriz. Sonuç itibarıyla bize öğretilen husus, insanın ancak Allah'ın yardımı ile bir fiilin üstesinden gelebileceğidir. Hususen besmele. Allah *(cc)* yüce Kitabı'nın en başına koymuştur. Kulun birçok fiilinde bunu söylemesini Resûl'ü *(sav)* vasıtasıyla da tavsiye etmiştir. Kişi besmeleyi söylediği zaman tabii olarak *"Ben Allah'tanım. Benim her işim de Allah'tandır. Herhangi bir şeyi yapmam O'nun izin vermesi ile mümkündür. Ben O'nun mülkündeyim."* demektir.

Hususen besmele. Allah (cc) yüce Kitabı'nın en başına koymuştur. Kulun birçok fiilinde bunu söylemesini Resûl'ü (sav) vasıtasıyla da tavsiye etmiştir. Kişi besmeleyi söylediği zaman tabii olarak "Ben Allah'tanım. Benim her işim de Allah'tandır. Herhangi bir şeyi yapmam O'nun izin vermesi ile mümkündür. Ben O'nun mülkündeyim." demektir.

Burada bir meseleye dokunmakta yarar var. Her Müslim'in zikre ihtiyacı vardır; fakat hususen İslami sahada mücadele eden bireylerin buna olan ihtiyacı daha fazladır. Sahada görüp, duyup ve nefislerimizden bilip de tecrübe ettiğimiz; İslami çalışmadan zikre, Rabbini *(cc)* anmaya vakit bulunamaması veya bunun öne sürüldüğüdür. Bir bahaneymiş gibi. İnsan bir fabrika olsaydı en çok mazeret üretirdi. Hâlbuki

3. *Ebu Davud, Tirmizi*
4. *Tirmizi*
5. *Ebu Davud, Tirmizi*
6. *Ebu Davud*
7. *Müslim*
8. *Gazalî, İhyâ, III*
9. *11/Hûd, 41*

vakit Allah'ın elindedir. Dilediğine genişletir. Dilediğine daraltır. Dilediğine genişletir; bi dünya işinin arasında tilavetlerini, zikirlerini vb. ibadetlerini mutmain bir şekilde yerine getirir. Dilediğine daraltır; diğerinin yaptığının kırıntısını yaptığı hâlde yetiştiremiyordur. Azmederek, Allah'tan vakti kendisi için genişletmesini niyaz edeceğine virgülü çok ve noktanın ne zaman geleceği merak edilen bir paragraf gibi bahaneler imal etmeye başlar. Son kullanma tarihi de yoktur bu imal edilenlerin...

Kalbi olup kulak verenler için şu ayet ve hadislerde bir hatırlatma vardır.

"(Bu nimetlerime karşılık yalnızca) beni anın ki ben de sizi anayım. Ve bana şükredin, nankörlük etmeyin."

"Ey iman edenler! Allah'ı çokça zikredin."

"Gönülden yalvararak, korku ile ve yüksek olmayan bir sesle, sabah ve akşam Rabbini zikret. Sakın gafillerden olma!"

Nebi *(sav)* şöyle buyurdu: *"Rabbini zikredenle Rabbini zikretmeyenlerin misali, ölü ile diri gibidir."* [10]

"Amellerinizin en hayırlısını; melikinizin katında geçerli olanını; derecelerinizi en fazla yükseltenini; sizin için altın ve gümüşü dağıtmaktan daha hayırlısını! düşmanla karşılaşıp onların boyunlarını vurmanızdan, onların da sizin boyunlarınızı vurmasından daha hayırlısını size bildireyim mi? Sahabiler 'Evet!' dediler. Resûlullah 'Yüce Allah'ı zikretmektir.' buyurdu." [11]

"Bir adam Resûlullah'a, 'Ey Allah'ın Resûlü! İslam'ın üzerimdeki emirleri fazlalaştı. Bana öyle bir şey bildir ki ona sımsıkı sarılayım.' dedi. Resûlullah şöyle buyurdu: 'Dilin daima Allah'ın zikriyle ıslak kalsın.' " [12]

"Allah'ı tesbih etmek, O'nunla ilişkili olmak demektir. Bu bağlantıyı kuran kimse, hiç kuşkusuz huzurlu ve razıdır. Bir rıza ve huzur ortamında yaşamaktadır. Rızanın kaynağı, tesbihat ve ibadettir. Ruhun derinliklerinden beslenip kalbin en sıcak köşelerinde gelişen hazır bir mükâfattır rıza. Dava adamının ise azık ve desteğe ihtiyacı vardır. Yolun zorluklarını göğüslemeyi sağlayan bir azığa...

İbadet ve zikir, İslam yolunun vazgeçilmez birer öğesidir. Çünkü İslam'ın yolu, teoride kalan soyut bir metot değildir. Sözde kalan teokratik bir tartışma konusu da değildir. Aksine İslam, beşerin mevcut hâlini (beşerî vaka'yı) değiştirmeye yönelik pratik bir hareket metodudur. Beşerî vakanın ise insanların kişilik ve yönetim biçimlerini aynı ölçüde etkileyen etki ve kalıntıları vardır. Cahilî bir hayat yıkıp Allah'ın çizdiği yolun doğrultusunda razı olacağı bir Rabbanî hayat oluşturmak, kuşkusuz ki kolay değildir. Kesintisiz bir çalışma ve tükenmez sabır isteyen bir meseledir bu... Dava adamının gücü ise sınırlıdır. Rabbinden bir desteği bulunmadan bu meşakkatlere dayanması mümkün değildir. Çünkü mesele sadece ilim veya sadece bilgi meselesi değildir. Öyleyse bulunması gereken şey, Allah'a ibadettir. Allah'tan medet beklemektir. Bu, bir yol azığıdır, dayanaktır. Uzun ve zorlu yolun desteğidir.

'Rabbinin ismini sabah akşam zikret. Geceleyin O'na secde edip uzun bir gece boyunca da O'na tesbih et.' [13]

Bu, bir yol azığı ve bu yolu izleyen saygın davet kervanının hazırlığıdır. Rabbinin ismini sabah akşam zikret. O'na geceleyin secde edip uzun bir süre tesbihini yap. Çünkü bu, Kur'ân-ı Kerim'i indiren kaynakla ilişki kurmaktır. Ve bu, davanın asıl sahibiyle ilişkili olmaktır. Çünkü kuvvetin kaynağı O'dur. Azık ve desteği veren O'dur. Bu ilişkiyi kurmanın yolu; zikir, dua, ibadet ve tesbihtir. Uzun bir gece boyunca... Yol uzun ve yük ağırdır, öyleyse tükenmez bir azık ve büyük bir desteğin bulunması şarttır. Her şeyden önemlisi bir kulun halvet ve yalnızlık hâlinde, umut bağlayıp ünsiyet kurarak Rabbiyle buluşması lazımdır. Yorgunluk ve bitkinliği huzura, yetmezlik ve çaresizliği de güçlülüğe dönüştüren bir buluşmadır bu... Ruhun bayağı duygu ve uğraşlardan silkindiği bir buluşmadır bu... Yoldaki dikenlerin verdiği rahatsızlığı önemsiz kılacak büyük bir görev ve muazzam bir emanettir bu... Çünkü görevin verdiği huzurun yanında dikenlerin varlığı gerçekten küçük ve önemsizdir." [14]

Rabbim; zikrini kalbimizin azığı, gözümüzün nuru, nefsimizin sevinci, hayatımızın ruhu, ruhumuzun hayatı kılsın. Allahumme âmin.

"Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamdolsun" duamız ile...

10. *Buhari*
11. *Tirmizi, İbni Mace*
12. *Tirmizi, İbni Mace*

13. *76/İnsan, 25-26*
14. *Fi Zilal'de Davet Yolu, Zikir ve Tesbih, s. 22*

Harici fitnesine karşı ortaya çıkan irca akidesi, bir musibeti def etmek isterken daha büyük bir belayı İslam ümmetinin başına sarmıştır. İmanı amelden ayırarak insanların hiçbir şey yapmadan da iman ehli olabileceği anlayışını insanlara yerleştirmiştir. Günümüzde amelleri sorgulanan kişilerin "Benim kalbim temiz." diyerek kendilerini kurtarmaya çalışmaları, irca akidesinin toplumlar üzerindeki etkisine en ciddi örnektir.

KIBLENİN DEĞİŞME HADİSESİ

Enes YELGÜN
enesyelgun@tevhiddergisi.net

Hamd, âlemlerin Rabbi olan Allah'a; salât ve selam O'nun Resûlü'ne olsun.

Hicretin 2. senesinde yaşanan önemli olaylardan birisi de kıblenin değişmesi hadisesi idi. Bu emir ile beraber Medine'deki tüm fitne odakları bir anda harekete geçtiler ve kafa karıştırıcı propagandalara başladılar. Bunun üzerine Allah *(cc)* Bakara Suresi'nin 142-152. ayetlerinin indirdi. Geçen yazımızda 142. ayeti incelemiştik. Bu yazımızda da geri kalan ayetlerden bir kısmını incelemeye çalışacağız.

"Siz insanlara şahit olasınız, Resûl de size şahit olsun diye sizi vasat/seçkin/hayırlı bir ümmet kıldık. (Mescid-i Aksa'yı bırakıp Kâbe'yi yeni) kıble olarak tayin etmemizin tek nedeni Resûl'e uyanlarla ökçesinin üzerine gerisin geriye dönecek olanları ayırt etmektir. O (kıble değişimi), Allah'ın hidayet ettikleri dışında kalanlar için (kabullenmesi/anlaşılması) ağır bir hadisedir. (Kıble ayeti inmeden eski kıbleye doğru namaz kılarak ölenleri merak ediyorsanız) Allah imanlarınızı (namazlarınızı) boşa çıkaracak değildir. Allah insanlara karşı (şefkatli olan) Raûf, (kullarına karşı merhametli olan) Rahîm'dir." [1] [2]

1. *2/Bakara, 143*
2. *Bakara Suresi'nde yer alan ayetlerle ilgili zikredeceğimiz değerlendirmeler, Halis Hoca'mızın bu ayetlere yaptığı tefsirlerden özetlenmiştir.*

Allah *(cc)*, lütfu ve kereminin bir sonucu olarak şahısları, toplumları, ümmetleri seçer ve bunlardan bazılarını diğerlerine üstün kılar. İslam ümmeti de Allah tarafından seçilmiştir. Bununla birlikte böyle bir faziletin omuzlarımıza yüklediği sorumluluklar vardır. Ayrıca Allah çeşitli imtihanlarla seçilmişliği hak edip etmediğimizi kontrol eder. Seçilmiş ümmete layık olmayanları, imtihanlar vesilesi ile temizler.

Öyleyse Müslim, kendisine tanınan ayrıcalığın kıymetini bilmeli ve onu nasıl muhafaza edeceğini, bu vesile ile üzerine yüklenen sorumlulukları iyi tahlil etmelidir. Bu ayet vasat olma sorumluluğunu yüklemesi açısından önemlidir. Yani Müslim fert; hakkı hak bilip hak ehlinin yanında olacak, batılı tanıyıp ondan ve ehlinden uzak duracak. Bu bilgiyi de tüm insanlığa haykırıp şahitlik vazifesini yerine getirecek. Bu vasat ümmet olmanın gereğidir.

Kıble emri ile beraber sefih tabakanın şüpheleri neticesinde Müslimlerin aklına "Önceki kıbleye yönelerek kıldığımız namazlar ne olacak?" sorusu takıldı. Allah (cc) onların gönüllerine "Allah imanlarınızı zayi edecek değildir." cevabı ile su serpti. Bir nevi "Siz bildikleriniz ile amel edin, anın vaciplerini yerine getirin, Allah geri kalandan sizi sorumlu tutmaz." demiş oldu.

Yine şu ayetler de başka sorumluluk alanlarına işaret etmektedir:

"Allah yolunda hakkıyla/Allah'ın şanına yakışır şekilde cihad edin. O sizi seçti. Dinde size bir darlık/güçlük yüklemedi. Atanız İbrahim'in milletine (uyunuz!) O (Allah) sizleri bundan önce de bunda da Müslimler/şirki terk ederek tevhidle Allah'a yönelen kullar diye isimlendirdi ki Resûl size, siz de insanlara şahitlik edesiniz. Namazı dosdoğru kılın, zekâtı verin, Allah'a tutunun. O, sizin Mevlanızdır. Ne güzel bir dost ve ne güzel bir yardımcı!" [3]

"Siz insanlar için çıkarılmış en hayırlı ümmetsiniz. İyiliği emreder, kötülükten alıkoyar ve Allah'a iman edersiniz. Şayet Ehl-i Kitap iman etmiş olsaydı onlar için daha hayırlı olurdu. Onlardan müminler olmakla birlikte çoğunluğu fasıklardır." [4]

Sorumluluklarını tespit eden Müslim süreç içerisinde Allah *(cc)* tarafından deneneceğini unutmamalıdır. Yahudiler gibi *"Zaten seçilmiş ümmetiz!"* diyerek yan gelip yatmaktan, her imtihanda kaybedenlerden olmaktan, kendisinin yerine fedakârlık yapanlarla avunmaktan ve sorumluluklarından bihaber bir şekilde yaşamaktan kaçınmalıdır.

İmtihanları Selametle Atlatmanın Yolu: Hidayet Ehli Olmak

İnsan hayatı boyunca şer'i ve kaderî imtihanlarla karşılaşır. Her imtihan zordur ve insanı yıpratır; ancak bu durumu hafifletmenin bazı yolları vardır:

"Sabır ve namazla (Allah'tan) yardım dileyin. Şüphesiz ki o (namaz ve sabırla yardım dilemek), huşu ehli dışındakilere büyük/ağır gelen bir yüktür." [5]

Örneğin bu ayet, imtihanları aşmak için sabır ve namaz ilacını tavsiye etmektedir.

Kıble ile ilgili ayet ise başka bir anahtarı bize vermektedir: Hidayet ehli olmak. Mümin Rabbinden bir hidayet üzere olursa kıble hadisesinde olduğu gibi çok ağır imtihanlar dahi onun ayaklarını kaydırmaz.

Hidayet ehlinin ne imtihanlarla beli kırılır ne de nimetlerle şımarıp, nankör olur. O, hidayet üzere olması nedeniyle şükür ve sabır ehlidir. Dilinde sürekli şu dua vardır.

"Ey El-Hâdî olan Rabbim! Hayatımın hiçbir anında ve bilhassa imtihanlarda beni nefsimle baş başa bırakma! Hidayetin ile bana yol göster. Ayaklarımı dinin üzere sabit kıl."

Hidayet ehli olmak isteyen Müslim, dinini iyice öğrenir. Öğrendikleri ile amel eder. Amel ettiklerini

3. 22/Hac, 78
4. 3/Âl-i İmran 110
5. 2/Bakara, 45

insanlara anlatır ve tüm bunların neticesinde, gelecek olan imtihanlar için Rabbinden sabır ve sebat ister.

İman ve Amel Bir Bütünlüğü

Kıble emri ile beraber sefih tabakanın şüpheleri neticesinde Müslimlerin aklına *"Önceki kıbleye yönelerek kıldığımız namazlar ne olacak?"* sorusu takıldı. Allah *(cc)* onların gönüllerine *"Allah imanlarınızı zayi edecek değildir."* cevabı ile su serpti. Bir nevi *"Siz bildikleriniz ile amel edin, anın vaciplerini yerine getirin, Allah geri kalandan sizi sorumlu tutmaz."* demiş oldu.

Bununla beraber bu cevap başka bir hakikate daha değinmektedir. Allah *(cc)* *"Allah namazlarınızı zayi edecek değildir."* demedi ve *"namaz"* yerine *"iman"* ifadesini kullandı. Aslında burada şaşırılacak bir durum yoktur; çünkü bidatçilerin şüphelerini bir kenara koyup Kitap ve sünneti inceleyen herkes imanın amel, amelin de iman olduğunu rahatlıkla anlayacaktır.

Ebu Hureyre *(ra)* Allah Resûlü'ne *(sav)* *"Allah'a en sevimli amel hangisidir?"* diye sorduğunda Allah Resûlü, *"Allah'a ve Resûlü'ne imandır."* diye cevap vermiştir. Hatta İmam Buhari bu hadisi *"İmanın, amelin ta kendisi olduğu hakkındaki bab"* kısmında zikretmiştir.

Maalesef harici fitnesine karşı ortaya çıkan irca akidesi, bir musibeti def etmek isterken daha büyük bir belayı İslam ümmetinin başına sarmıştır. İmanı amelden ayırarak insanların hiçbir şey yapmadan da iman ehli olabileceği anlayışını insanlara yerleştirmiştir. Günümüzde amelleri sorgulanan kişilerin *"Benim kalbim temiz."* diyerek kendilerini kurtarmaya çalışmaları, irca akidesinin toplumlar üzerindeki etkisine en ciddi örnektir.

"Elbette, yüzünü semaya çevirip durduğunu bilmekteyiz. (Çokça yaptığın duaların neticesi olarak) seni hoşnut olacağın kıbleye yönelteceğiz. Yüzünü Mescid-i Haram'a çevir. Ve siz de her nerede olursanız yüzünüzü Mescid-i Haram'a çevirin. Şüphesiz ki kendilerine Kitap verilenler, (kıble emrinin) Rablerinden gelen hak bir emir olduğunu bilmektedirler. Allah onların yaptıklarından gafil değildir." [6]

Allah Resûlü kıble olarak Mescid-i Aksa'ya yöneliyor; ancak kalbinde Kâbe'ye dönme arzusunu taşıyordu. Bu sebeple sürekli Rabbine müracaat ediyordu.

Allah Resûlü'nün kıble değişimini istemesinin sebeplerinden bazıları şunlar olabilir:

• Kâbe, Allah Resûlü'nün *(sav)* atası İbrahim'in *(as)* inşa ettiği ve Allah'ın da *(cc)* evim dediği bir yerdi.

• Müslimler Mescid-i Aksa'ya yöneldiği için Yahudiler Peygamberimize olumsuz yönde söylemlerde bulunuyor, Yahudiliğin İslam'dan daha faziletli olduğunu ima ediyorlardı. Kıble değişimi ile İslam bir nevi bağımsızlığını ve Ehl-i Kitab'a muhalefetini ilan etmiş olacaktı.

• Allah Resûlü'nün daveti evrenseldi. Ancak birincil muhataplar Arap toplumları idi. Dolayısıyla Kâbe'ye yönelmek onların gönüllerini okşayacak ve hidayetlerini kolaylaştıracaktı.

• Medine'de yaşayan Müslimlerin en önemli hedeflerinden birisi Kâbe'yi şirkten ve müşriklerden temizlemekti. Kıblenin oraya yönelmesi bu duyguyu daha da kamçılayacaktı.

Allah *(cc)* ayette Peygamberinin bu isteğini nasıl yönelttiğini, o zamanlardaki ruh hâlini vasfediyor. Peygamber'in *(sav)* vasfedilen durumu Müslimlere de bir hatırlatmadır. *"Ey Müslim! Eğer bir isteğinin gerçekleşmesini istiyorsan gök, kıblen olsun. Dualarında ısrarcı ol; ama acele etme!"*

Mümin, Rabbinden asla ümidini kesmemelidir. Duama icabet olunmuyor, diyerek duayı terk etmemelidir. Çünkü yöneldiği ilah dileklerini yerine getirmekten aciz değildir. El-Hâkim isminin bir gereği olarak kuluna en uygun zamanda en uygun şekilde icabet edecektir.

Örnek ve Önder Olmanın Gerektirdikleri

Allah *(cc)* bu ayette kıbleye yönelme emrini ilk önce Peygamber'ine sonra Müslimlere yöneltiyor. Rabbimizin hitap sıralaması, bizlere, emir ve yasakların toplumda uygulanabilmesi için ilk önce önderlerin, emredicilerin o ameli gerçekleştirmeleri gerektiğini öğretmektedir. Baba, hoca, emir, patron vb. kişiler sorumluluğu altındakilerde bazı değişikliklerin gerçekleşmesini arzu ediyorsa bu ilkeyi hayata geçirmelidir. Zaten kişi herhangi bir şey anlatmadan sadece amelleri ile insanları eğitebilir. Çünkü insan

6. 2/Bakara, 144

Şeriatın emirleri, ilk önce onu uygulayıcıların evine uğrar, sonra da topluma yayılır. Beşerî kanunların ise kendilerini yapanlara asla bir etkisi olmaz. Onlar dokunulmazlık zırhı altındalardır. Toplumun en alt tabakaları, kanunların ağırlığını tüm zerrelerine kadar hissederlerken yöneticiler sanki bu kurallardan muaf gibidir. Sadece yöneticiler değil, onlardan yavaş yavaş kademe olarak aşağı indiğimizde de etkisi azalmakla beraber muafiyetin devam ettiğine şahitlik ederiz.

duyduklarından daha çok gördükleri ile hayatını şekillendirmektedir. Sorumlular fiillerine bir de nasihati eklerlerse elbette çok daha güzel olur.

Allah'ın *(cc)* kıbleye yönelme emrini ilk önce Peygamber'ine sonra da müminlere emretmesindeki başka bir incelik de şeriat ile beşerî kanunlar arasındaki farkın ortaya çıkmasıdır.

Şeriatın emirleri, ilk önce onu uygulayıcıların evine uğrar, sonra da topluma yayılır. Beşerî kanunların ise kendilerini yapanlara asla bir etkisi olmaz. Onlar dokunulmazlık zırhı altındalardır. Toplumun en alt tabakaları, kanunların ağırlığını tüm zerrelerine kadar hissederlerken yöneticiler sanki bu kurallardan muaf gibidir. Sadece yöneticiler değil, onlardan yavaş yavaş kademe olarak aşağı indiğimizde de etkisi azalmakla beraber muafiyetin devam ettiğine şahitlik ederiz.

Peki, kim kendi koyduğu kanunlara bağlı olmak zorunda değildir? Elbette ki âlemlerin Rabbi olan Allah! İşte o yüzden beşerî kanun koyucular dokunulmazlık zırhı ile kendilerini ilah yerine koyduklarını ilan etmiş olurlar.

Şeriat ise beşerî kanunlardaki bu eksiklikten münezzehtir. Mekke'nin en önemli kabilelerinden olan Mahzunoğullarında bir kadın hırsızlığı âdet edinmişti; yani ihtiyacı yoktu, ama çalmadan yapamıyordu. Hırsızlığı sonucunda elinin kesilmesine karar verildi. Mahzunoğulları kadının şerefli bir aileye mensup olması nedeniyle bunu bir ayıp olarak kabul ettiler ve Usame bin Zeyd'den cezanın kaldırılması için Allah Resûlü'ne ricada bulunmasını istediler. Peygamber *(sav)* bu talebi duyunca çok öfkelendi ve bütün yöneticilerin kulağına küpe olacak şu sözleri söyledi:

"Vallahi kızım Fatıma hırsızlık yapmış olsa onun da elini keserdim." [7]

Allah Resûlü bir gün elindeki çubuk ile Müslimlerin saflarını düzenliyordu. Bir sahabenin sırtına çubuk ile dokununca sahabi *"Ey Allah'ın Resûlü! Canım acıdı."* dedi. Peygamber *(sav)* hemen elbisesini sıyırdı, çubuğu adama verdi ve *"Kısasını al!"* dedi. Canlarımız ona feda olsun!

İşte bu yüzden şeriat sadece adalet, beşerî kanunlar ise sadece zulüm doğurur.

Davamızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamdetmektir.

7. *Buhari, 12; Müslim, 9*

İktibas

"Sadık davetçilerin yolu; yeryüzü hâkimiyeti yoludur, eşşiz bir yoldur, bir benzeri yoktur. Bu yolda peygamberler ve onlara tabi olanlar yürüdüler.

'Sizden önceki toplumların başına gelenler, sizin başınıza gelmeden cennete gireceğinizi mi sandınız? Onların başına çeşitli yoksulluklar ve musibetler geldi. Öylesine sarsıldılar ki (sonunda) Resûl ve onunla beraber olan müminler: "Allah'ın yardımı ne zaman?" dediler. Dikkat edin! Şüphesiz ki Allah'ın yardımı yakındır.' [1]

Sallabi şunları söylemektedir: 'İmtihana tabi tutulmak yeryüzü hâkimiyeti ile sıkı bir şekilde bağlıdır. Sünnetullah; bir ümmetin çeşitli merhalelerden geçerek, içindeki cevherin, hadiselerin yumağında yoğrulması sonucunda kötünün iyiden ayrılmasıyla yeryüzü hâkimiyetinin gerçekleşeceği şeklindedir. Bu, İslam ümmetinin de tabi olduğu yoldur. Allah bununla, müminleri imtihana tabi tutmak, onları denemek, imanlarını saflaştırmak istemektedir ki ardından sağlam bir şekilde yeryüzü hâkimiyeti gelsin. Bu hususta bir adamın sorması üzerine İmam Şafii'den bir açıklama gelmiştir: Adam, İmam Şafii'ye 'Yeryüzüne sağlam bir şekilde hâkim olmak mı daha faziletlidir, yoksa imtihana tutulmak mı?' diye sorunca İmam, 'İmtihana tabi tutulmadıkça hâkimiyet gelmez. Çünkü Allah Nuh'u, İbrahim'i Musa'yı, İsa'yı ve Muhammed'i imtihan etti.' dedi. Sabrettiklerinde Allah onları yeryüzüne sağlam bir şekilde yerleştirdi. Hiç kimse bu acıdan kurtulacağını zannetmesin.' [2]

O hâlde imtihan edilme şeklindeki sünnetullah, yeryüzü hakimiyetine giden yolun gereklerindedir.

'Andolsun ki sizden mücahid olanları ve sabredenleri açığa çıkarıncaya dek, sizi imtihan edeceğiz. Ve haberlerinizi de sınayacak (kimin cihad edip sabrettiğini kimin de sabredemeyip kaçtığına dair haberlerinizi açığa çıkaracağız).' [3]

Bunu gerçekleştirmek için sabır, sebat ve Allah'a sımsıkı sarılmaktan başka bir tercih hakkı yoktur:

'Rabbimiz, üzerimize sabır yağdır, ayaklarımızı sabit kıl ve kâfir topluluğa karşı bize yardım et.' [4] *"* [5]

---

1. 2/Bakara, 214
3. 47/Muhammed, 31

MEN AZZE BEZZE[1]

Kerem ÇAĞLAR
keremcaglar@tevhiddergisi.net

Kur'ân-ı Kerim'de namaz ve oruç hakkında seksen iki ayet vardır. Fakat yönetim, siyaset, iktisat, hadler (cezalar) ve cihadla ilgili olan ayetler namaz ve oruçtan söz eden ayetlerden çok daha fazladır. Bu durumda Kur'ân-ı Kerim'in sadece bazı ayetleri üzerinde titizlikle durulup diğerlerinin görmezden gelinmesi, günümüzde olduğu gibi gerçek anlamda zilletin ve grup grup, hizip hizip parçalanmanın sebebi olmuştur.

Aşağılanmış olarak bana âb-ı hayat kâsesini uzatma

Bilakis, Aziz olarak zehir kadehini takdim et bana

Mümin kimse, rüzgârın veya dalgaların önünde sürüklenmek veya ne idüğü belirsiz kof ideolojilerin ve yoz kültürün ardına takılıp zillete mahkûm olmak için yaratılmamıştır. İnsanlığa ve medeniyete nizam vermek için vardır bu dünyada muvahhid. Rabbani esaslara dayandığı için insanlığa yol gösterip onlara güç ve aydınlık vermeye muktedir olan da mümindir ancak. Çünkü muvahhid mümin, önderi Resûlullah *(sav)* olan büyük bir davanın adamı ve onun mirası olan ilmin vârisi ve talibidir. Mümin, dünyadaki gidişattan ve değişimlerden bağımsız, kendi hâlinde bir hayat yaşayamaz. Bu anlamda büyük bir sorumluluğu bulunmaktadır. Başta Batılı bâtıl ideolojiler ve yoz kültürü olmak üzere başkalarına özenmek ve başkalarının izini takip etmek *"İslam ümmeti"* olarak vasıflandırılan bir topluma asla yaraşmaz. Bilakis müminin görevi; insanlara ve toplumlara yön vermek, rehberlik ederek tevhid ve sünnet nizamına davet etmek, irşad edip iyiliği emretmek ve kötülükten de sakındırmaktır.

1. *Meşhur bir Arap atasözüdür. Bunun anlamı kim galip gelirse mağlup ettiği topluluğun malını, mülkünü, eşyalarını onlardan alır. Hatta süreç içerisinde mağlup tarafın dinini, kültürünü ve geleneklerini dahi onlardan söküp alarak yerine kendilerine ait olanı ikame etmeye çalışır. Çünkü "Bezz", zorla almak, gasp etmek ve soymak anlamındadır.*

Zaman zaman devir ve toplum olabildiğince kötüleşir, insanlar isyan duygularıyla kabararak tevhidden ve ahlaktan saparsa muvahhidin görevi, *"Zaman değişti, zamanın ruhuna uygun davranmak gerekir!"* diyerek zamana teslim olmak, yani zamana uymak değildir. Bu durum karşısında müminin görevi, Allah'ın hükmü hâkim oluncaya kadar şirk ve şer odaklarıyla yılmadan mücadele etmektir. Tevhid ve sünnet ehli bir mümin, yağmur sağanağı gibi üzerine üzerine gelecek zorluklar karşısında yılmaz.

Tevhid dini İslam, bireysel ve toplumsal ibadetleriyle beraber, aynı zamanda siyasettir (demokratik sistemlerde olduğu gibi çirkin politika değil), yönetimdir, hukuk sistemidir, cihaddır, teröriste-eşkiyaya-katillere-zinakârlara ve diğer mücrimlere hadleri/cezaları uygulamadır. Tevhid ve sünnet nizamı terk edildiğinde *"İslam ümmeti"* olarak nitelendirilen devasa kitlenin, hiç de olması gerektiği gibi veya göründüğü gibi olmadığı net bir şekilde ortaya çıkmaktadır.

Kur'ân-ı Kerim'de namaz ve oruç hakkında seksen iki ayet vardır. Fakat yönetim, siyaset, iktisat, hadler (cezalar) ve cihadla ilgili olan ayetler namaz ve oruçtan söz eden ayetlerden çok daha fazladır. Bu durumda Kur'ân-ı Kerim'in sadece bazı ayetleri üzerinde titizlikle durulup diğerlerinin görmezden gelinmesi, günümüzde olduğu gibi gerçek anlamda zilletin ve grup grup, hizip hizip parçalanmanın sebebi olmuştur.

Allah'ın *(cc)* hadlerinin tatbik edilmesi tevhid ve sünnet nizamını kaim kılar ve ümmeti helakten ve zevalden muhafaza eder. Şer'i ahkâmın uygulanmaması demek, İslam ümmeti olma iddiasındaki bir milyar altı yüz milyonu aşkın insana düşmanlarının musallat edilmesi demektir ki bu da zamanla onların zayıflamasına, parçalanmasına ve sel süprüntüsü gibi bir değersizliğe derekelenmelerine sebebiyet vermiştir.

Abdullah b. Ömer *(ra)* şöyle anlatıyor:

"Resûlullah yanımıza gelip şöyle buyurdu: 'Ey Muhacirler topluluğu, beş şey vardır ki, onlarla imtihan olunacağınız zaman (böyle şeylerle sınanmanızdan) Allah'a sığınırım. Bu beş şey şunlardır:

— Bir toplumda hayâsızlık ve fuhuş açıkça görülürse o toplumda daha önce görülmemiş hastalıklar görülür ve yaygınlaşır.

— Herhangi bir toplum(un zenginleri) zekâtlarını vermezse onlara gökten yağmurun yağması engellenir. Eğer hayvanlar olmazsa onlara hiç yağmur yağdırılmaz.

— Bir toplum ölçü ve tartısını eksik yaparsa mutlaka onlara kıtlık isabet eder.

— Bir toplumun yöneticisi onları Allah'ın Kitab'ı ile sevk ve idare etmezse Allah onları birbirlerine dehşetli bir şekilde düşürür.

— Herhangi bir toplum Rablerine vermiş oldukları ahdi bozarlarsa Allah onlara düşmanlarını musallat kılar ve ellerinde kalan şeyi de düşmanları alır." [2]

Muvahhidin görevi, "Zaman değişti, zamanın ruhuna uygun davranmak gerekir!" diyerek zamana teslim olmak, yani zamana uymak değildir. Bu durum karşısında müminin görevi, Allah'ın hükmü hâkim oluncaya kadar şirk ve şer odaklarıyla yılmadan mücadele etmektir.
Tevhid ve sünnet ehli bir mümin, yağmur sağanağı gibi üzerine üzerine gelecek zorluklar karşısında yılmaz.

Bugün ülkemiz dâhil İslam coğrafyası olarak tanımlanan hemen hemen tüm ülkelerde fuhuş ve türlü sapkınlıklardan kaynaklı envaiçeşit hastalıkların ortaya çıkıp günbegün yaygınlaşmasını ve *"ümmet"* olarak isimlendirilen bir milyar altı yüz milyonluk kitlenin yaşadığı ihtilaf, parçalanmışlık ve zilleti, bu nebevi haberden bağımsız düşünmek mümkün değildir.

2. *İbni Mace, Fiten, 22*

Örneğin, Bosna'ya baktığımızda kendini İslam'a nispet eden bir toplumun yeni neslinin, haçlıların da fitlemeleri, teşvikleri ve dayatmalarıyla itikaden ve ahlaken nasıl da ifsad edilip cehennem yakıtı olmaya aday bir güruha dönüşebildiklerini müşahade ediyoruz.

Haçlıların en çirkin yüzünü ortaya koyan bir savaş yaşandı Bosna'da. 1992'nin Nisan ayında başlayıp 1995'in Eylül ayına kadar süren Bosna Savaşı, tarihin en karanlık ve kanlı savaşlarından biridir. Üç yıldan fazla süren bu savaş büyük kayıplarla sonuçlanmıştır. Savaş esnasında hem yerel hem de uluslararası bazı kuruluşların verilerine göre Bosna'da üç yüz on iki bin kişi hayatını kaybetmiştir. Ölenlerin büyük bir çoğunluğu Boşnak'tır. Ayrıca iki milyonu aşkın insan, son yıllarda Suriyelilerin yaşadığı trajediye benzer bir şekilde Bosna Hersek'ten, topraklarından, evlerinden zorla vazgeçirilip göç etmek zorunda bırakılmışlardır.

Haçlıların en çirkin yüzünü ortaya koyan bir savaş yaşandı Bosna'da. 1992'nin Nisan ayında başlayıp 1995'in Eylül ayına kadar süren Bosna Savaşı, tarihin en karanlık ve kanlı savaşlarından biridir. Üç yıldan fazla süren bu savaş büyük kayıplarla sonuçlanmıştır. Savaş esnasında hem yerel hem de uluslararası bazı kuruluşların verilerine göre Bosna'da üç yüz on iki bin kişi hayatını kaybetmiştir.

Savaş yıllarında, kendilerini İslam'a nispet eden ve *"İslam ümmeti"*'ne yardım çağrısında bulunan Boşnaklara destek olup onlarla aynı safta savaşmak için İslam coğrafyasının birçok beldesinden binlerce genç, cihad aşkıyla âdeta Bosna'ya aktı. Ehl-i Sünnet gençler savaşmak için giderlerken, Safevi artığı Rafızi İran da sürüyle ajan gönderdi Bosna'ya.

Yıllarca süren savaşta üstün faydalar gösteren bu Ehl-i Sünnet genç savaşçılar savaşın bitmesiyle beraber *"istenmeyen adamlar"* ilan edildiler. Çünkü haçlı ve siyonist kurtların işbirliği yaparak hazırlayıp dayattığı sözde barış antlaşmasında öngördükleri yeni Bosna'da *"Müslüman kisveli"* birilerine yer yoktu. (İranlı ajanlar Bâtıni inançları gereği her türlü kisveye bürünmekte mahir olduğundan kendileri açısından herhangi bir problem yaşanmadı.) Nitekim Kasım 1995'te imzalanan Dayton Antlaşmasındaki bir madde, Bosna'da savaşa katılmış olan ve hâlen Bosna topraklarında bulunan tüm Ehl-i Sünnet yabancı savaşçıların ülkeden derhal çıkarılmalarını öngörüyordu. İranlılarla çok yakın ilişkileri 1980'li yılların başlarına dek uzanan ve *"Bilge Kral"* namıyla ünlenen Aliya İzzetbegoviç'in barış antlaşmasını kastederek *"Çok kötü bir metin olduğunu biliyorum ama savaşmaktan (ölmekten) daha iyidir."* dediği bu antlaşma maddesiyle Boşnakların canını, ırzını ve malını korumakla beraber aziz İslam ile yeniden izzetlenmeleri için savaşıp yüzlerce kurban vermiş olan ve bir gün öncesinde baş tacı edilen onca insan, antlaşmanın imzalanması sonrası ertesi günden itibaren *"Bosna ve Bosnalılar için birer fitne ve tehlike unsuru"* olarak ilan edilip ülkeden kovuldular.

Bosna ve Bosnalılar için daha büyük trajedilerden birisi de o günden sonra başladı. Yukarıdaki hadis-i şerifte beyan edildiği üzere *"Herhangi bir toplum Rablerine vermiş oldukları ahdi bozarlarsa Allah onlara düşmanlarını musallat kılar ve ellerinde kalan şeyi de düşmanları alır."*

Konumuza örnek olarak verdiğimiz Bosna'da yaşanan durum, tam olarak budur. Geçtiğimiz Eylül ayında (Eylül 2019) Bosna tarihinde ilk kez Lut'un *(as)* kavmi ortaya çıkıp Bosna'nın mirasına ve Bosnalıların tarihsel kimliğine büyük darbeler indirdi. Neden daha önce değil de şimdi çıktılar ortaya? Cevabı çok basit. Çünkü İslam düşmanları hiçbir zaman boş durmadı. 1992'nin Nisan ayından 1995 Eylül'üne kadar öldüre öldüre katliamlarla bitiremedikleri Boşnak-Müslüman kimliğini itikadi, fikrî ve ahlaki sapkınlıklar ve yozlaşmalarla bitirebilmek için yirmi beş yıl durmadan çalıştılar.

"Anayasa" diyerek Bosnalıların üzerine öyle bir deli gömleği geçirdiler ki nefes alamaz hâle getirdiler onları. Yaklaşık dört milyonluk bir ülke olan Bosna

Hersek Federasyonu'nda üç adet Cumhurbaşkanlığı, yarım düzine Başbakanlık, altı yüz civarında da milletvekilliği makamı icat ettiler. Her üç yüz otuz kişiye bir yargıç ve bir savcı düşmektedir. Hepimizin aşina olduğu *"Her türlü dinî, fikrî, siyasal görüş ve yaşam tarzına mutlak hoşgörü"* mavalıyla her türlü şirk ve ahlaksızlık onlar arasında da makul ve makbul görülebilir bir hâle geldi.

"Kültür ve Sanat" diyerek gençler arasında her nevi fuhşiyat ve sapkınlığı yerleştirip yaygınlaştırdılar. *"Avrupa standartlarında modern eğitim"* diyerek dinsizlik, ateizm ve deizmle savaş sonrası genç kuşağın kalplerini ve zihinlerini de işgale koyuldular. Türlü türlü teşvik, yönlendirme ve dayatmalardan sonra haçlı atalarının ruhunu şâd (!) edercesine kendi hesaplarına lanetli bir zafer ilan ettiler.

Bosna'daki ilk Sodomî yürüyüş tarihinin sıcak savaşın bitirildiği **Eylül** ayı olarak belirlenmesi de ayrıca dikkat çekicidir. Özellikle **Eylül** ayının seçilmiş olmasıyla şöyle bir mesaj da verilmek istenmiş olabilir: *"Sizi 1995* **Eylül'üne** *kadar öldüre öldüre bitiremedik ama (velev ki kitaplarda kalmış olsa da) itikadınızı buralardan ve bize karşı savaşmış bir kuşaktan sonraki neslin ruhlarını da asaletinden işte böyle söküp atarız."* Bu *"zafer"*i kutlamak için olsa gerek Haçlı (Avrupa) Birliği diplomatları ve Amerika Birleşik Devletleri'nin eşcinsel/sodomî Saraybosna Büyükelçisi de melun kavmi desteklemek için **Eylül** yürüyüşüne katıldı.

Bosna'da da Safevî/Rafızi Musibeti

1992-1995 yılları arasında yaşanan Bosna Savaşı sırasında Rafızilerin başkenti Tahran'ın fırsattan istifade Avrupa'da geniş çaplı bir *"üs"* kurduğunu biliyoruz. Bosna'nın ilk cumhurbaşkanı Aliya İzztbegoviç ile İran arasında iyi bağlar olduğu da sır değil. 1992-1996 döneminde Bosna'nın cumhurbaşkanı olarak görev yapan Aliya İzzetbegoviç 1980'li yıllardan cumhurbaşkanlığı görevini bıraktığı tarihe kadar Şii/Farsi İran devletinden destek görmüştür. İran Şia Cumhuriyeti, istihbaratın ve özellikle de paramiliter Devrim Muhafızları (Pasdaran) gruplarının eliyle Bosna ordusu içindeki bazı birimlerin aldığı eğitimde söz sahibi oldu. İranlılar tarafından eğitilen özel operasyon birliği vakasından da anlaşılabileceği üzere İranlı istihbarat ve güvenlik ajanları Bosna'daki savaş sonrası dönemde yaşanan iç siyasal çekişmelerde gayet açık bir iz bırakmıştır.

İran 1992-1995 yılları arasındaki savaştan sonra da Bosna'da kalmaya devam etmiştir. Tahran yönetimi sürekli olarak bölgedeki yatırımlarına devam etti ve yerel siyasi isimlerle son derece sıkı olan bağlarını muhafaza etti. Hatta İranlılar bölgedeki etki ve varlıklarını korumak amacıyla savaş döneminde oluşturdukları ağları zaman içinde şartlara uyum sağlayacak şekilde değiştirerek genişletti. Bosnalıların neredeyse tamamının *"Sünni"* olduğu varsayımı, Şii İran için kesinlikle bir problem değildir. Rafıziler için asıl önemli olan karşıdaki muhatabın kendisini Sünni veya Selefî olarak tanımlaması değil, kendi amacı için ne ölçüde kullanılabilir olup olmadığıdır. Tahran yönetimi, Orta ve Batı Avrupa'ya açılan stratejik bir üs olarak Bosna'yı kullanmaya devam edeceğinin açık sinyallerini vermektedir.

Bosnalıların neredeyse tamamının "Sünni" olduğu varsayımı, Şii İran için kesinlikle bir problem değildir. Rafıziler için asıl önemli olan karşıdaki muhatabın kendisini Sünni veya Selefî olarak tanımlaması değil, kendi amacı için ne ölçüde kullanılabilir olup olmadığıdır. Tahran yönetimi, Orta ve Batı Avrupa'ya açılan stratejik bir üs olarak Bosna'yı kullanmaya devam edeceğinin açık sinyallerini vermektedir.

Safevi/Rafızi İran devleti için ileri uçta bir üs olmasının yanı sıra net olmayan anayasa, etnik ve dinî karmaşa, güvenlik zaafiyetleri, zayıf devlet kurumları, daima canlı tutulmaya çalışılan Osmanlı sevimsizliği (hatta düşmanlığı) ve rüşvetin yaygın oluşu; sadece Bosna'yı değil, tüm Balkanları tam olarak İran'ın iş görme yöntemlerine uygun bir bölge hâline getir-

> Bugün İslam coğrafyasının hemen hemen her beldesinde kâh doğrudan sıcak çatışmalarla kâh emperyalizmin kucağına oturmuş tevhid düşmanı yerli tağutlar ve örgütler eliyle kâh küresel küfrün yerli işbirlikçisi demokratik sistemler eliyle "Soft Power/Yumuşak Güç" modunda yürütülen ifsad ve imha politikalarıyla "tevhid ve sünnet" ümmeti olması gereken ümmet maalesef "zillet ve ahzab" ümmeti derekesine düşürüldü.

mektedir. İran'ın yerel elçilik personelinin yanı sıra sayıları her geçen gün artan Lübnan merkezli Hizbu-lEsed ajanları bu ortamı kullanarak İran'ın bölgedeki etkisini artıracak operasyonları icra etmektedir. Haçlılardan sonra Bosnalıların başına gelmesi muhtemel en büyük musibet Rafızi İran kaynaklı bölünmeler ve çatışmalar olacaktır. Bunu delili Suriye, Irak, Yemen ve kısmen de olsa Pakistan ve Afganistan'daki Rafızi İran izleridir.

İslam Bir Vadide, "Ümmet" Başka Bir Vadide

Bosna üzerinden bir misal verdik; fakat bu, benzer şartların oluşması hâlinde her devirde ve her toplumda yaşanması mukadder olan Rabbani bir yasadır. Allah'a verilen ahdin bozulması neticesinde aynı veya benzer akıbetle karşılaşan sözde Müslim halkların hangilerinden bahsedelim?

Bugün İslam coğrafyasının hemen hemen her beldesinde kâh doğrudan sıcak çatışmalarla kâh emperyalizmin kucağına oturmuş tevhid düşmanı yerli tağutlar ve örgütler eliyle kâh küresel küfrün yerli işbirlikçisi demokratik sistemler eliyle *"Soft Power/Yumuşak Güç"* modunda yürütülen ifsad ve imha politikalarıyla *"tevhid ve sünnet"* ümmeti olması gereken ümmet maalesef *"zillet ve ahzab"* ümmeti derekesine düşürüldü.

Allah *(cc)* düşmanlarımızı bize musallat kıldı ve onlar da elimizde olan ne varsa alıp götürdüler, götürmeye de devam etmekteler. Birkaç istisna hariç, genel olarak zillet ve meskenet içinde yaşadığımızı hiç kimse inkâr edemez. Buna mukabil bir milyar altı yüz milyon insan boş ve yararsız şeylerle meşgul edilmektedir. Henüz ölmemiş kalpleri eleme gark eden bu manzarayı unutturmak ve esasen ümmetin sahip olduğu müthiş potansiyeli berhava etmek için bizlere pembe tablolar takdim edilmekte yahut suni meseleler üretilmektedir.

Dünyadaki *"Müslüman"* sayısının bir milyar altı yüz milyon olduğu, buna karşılık iki milyar yüz yetmiş milyon Hristiyanın yaşadığı ifade edilmektedir. Özellikle batılı araştırma şirketlerince yapılan, geleceğe dönük nüfus tahmin modellemelerine göre bu sayılar 2050'ye gelindiğinde kendilerini İslam'a nispet edenlerin sayısının iki milyar yedi yüz altmış milyon, Hristiyanların nüfusunun ise iki milyar dokuz yüz yirmi milyon olacağı öngörülmektedir. Böyle bir modellemenin sebebi de şudur: basit ifade ile *"Müslüman"*ların daha çok çocuk sahibi olmaları. Müslüman kadınların sahip oldukları çocuk ortalaması yaklaşık binde üç. Dünya kadınlarının geri kalanının doğum ortalaması ise yaklaşık olarak binde ikinin biraz üzerinde.

"Müslümanlar" büyük dinî grupların tamamının içerisinde en genç nüfusa sahip olan gruptur. 2010 yılı araştırmalarına göre yaş ortalaması yirmi üç. Bu, Müslüman olmayanlardan ortalamada yedi yaş genç oldukları anlamına geliyor.

ABD merkezli PEW araştırma şirketinin dünya dinlerinin geleceği adlı yeni çalışmasında, mevcut eğilimin devam etmesi hâlinde 2070 yılında İslam dinine mensup olduğunu iddia edenlerin sayısının Hristiyanların toplam sayısını geçeceğini ve dünyanın en yaygın dini olacağı belirtilmektedir. 2015 yılı tahminlerine göre ABD'de üç milyon üç yüz bin *"Müslüman"* var ki bu da genel nüfusun yüzde biri-

İslam ümmeti ne zaman ki Aziz ve Celil olan Allah'a hakkıyla kullukta bulunduysa Allah da onları yeryüzünün efendileri kıldı. Bugün başta Arap yarımadası olmak üzere İslam coğrafyasının diğer bölgelerinde, tevhid dininden farklı din mensuplarına kullukta bulunan tağutlar varken İslam ümmetinin izzetinden söz edilemez. Özellikle Arap yarımadası, Resûlullah'ın (sav) hadis-i şerifinde buyrulduğu üzere tevhid ve sünnet nizâmına düşmanlık eden aşağılık rejimlerden ve diğer din mensuplarına kölelik yapan tağutlardan arındırılmadıkça bu bölük pörçüklük ve zillet bitmeyecektir. Zira İslam bir üstünlük akidesidir.

ne tekabül ediyor. 2011 tarihli bir araştırmaya göre *"Müslüman"*ların yüzde altmış üçü göçmen. 2050 tahminlerine göre ABD'deki Müslüman nüfus, yüzde ikiyi geçerek en kalabalık ikinci dinî grup ünvanını Yahudilerden alacak.

PEW araştırma merkezinin İslam coğrafyasından otuz dokuz ülkede gerçekleştirdiği, *"Müslüman"*ların; Kur'ân ve Peygamberin uygulamalarına göre şekillenen bir hukuk sistemi (kısaca Allah'ın şeriatını) isteyip istemedikleri yönünde bilgi edinme amaçlı yapılan araştırma, aslında tevhid ehli müminlerin aşina olduğu bir hakikati ortaya koymakta ve daha görünür kılmaktadır. Buna göre Orta Doğu ve Asya ülkelerinin bazılarında tevhid ve sünnet nizamını (şeriatı) isteyenlerin oranı Müslüman olduğunu ileri süren kalabalık kitlelerin sayısıyla ters orantılıdır. Örneğin Türkiye'de bu oran %12, Kazakistan'da %10 ve Azerbaycan'da %8'dir. İstisnalar da var. Afganistan halkının %99'u ve Pakistan halkının %84'ü şer'i hukukun uygulanmasını desteklediklerini beyan etmektedir.

"Müslüman" halkların, mensup olduklarını iddia ettikleri dinin kurallarına karşı mesafeli duruşu, söz konusu ülkelerde süregelen ideolojik din(sizlik) eğitiminin bir sonucudur şüphesiz. 2011 tarihli başka bir araştırmanın verilerine göre ise ABD *"Müslüman"*larının %39'u eşcinselliği desteklerken %45'i bunun önünün devletler tarafından bir şekilde kesilmesi gerektiğini düşünüyor.

İslam ümmeti ne zaman ki Aziz ve Celil olan Allah'a hakkıyla kullukta bulunduysa Allah da onları yeryüzünün efendileri kıldı. Bugün başta Arap yarımadası olmak üzere İslam coğrafyasının diğer bölgelerinde, tevhid dininden farklı din mensuplarına kullukta bulunan tağutlar varken İslam ümmetinin izzetinden söz edilemez. Özellikle Arap yarımadası, Resûlullah'ın *(sav)* hadis-i şerifinde buyrulduğu üzere tevhid ve sünnet nizâmına düşmanlık eden aşağılık rejimlerden ve diğer din mensuplarına kölelik yapan tağutlardan arındırılmadıkça bu bölük pörçüklük ve zillet bitmeyecektir. Zira İslam bir üstünlük akidesidir. Ömer'den *(ra)* nakledilen bir sözde belirtildiği üzere; kendi bağlılarının kalbine kibirden uzak büyüklük hissini, gururdan temizlenmiş güven ruhunu ve bencillikten arınmış emin olma şuurunu sokan aziz bir dindir, bir üstünlük akidesidir İslam.

Bu hayatın adı zillettir

Zelilin hayatına kim imrenir

Öyle hayatlar vardır ki

Ölüm ondan daha iyidir

TERAPİ! HEM DE BEDAVA!

Mahi

mahi@tevhiddergisi.net

Oyun Terapisi... Çocuğun birçok sıkıntısını oyunla açığa vurduğunu; oyun oynarken sıkıntılarıyla, korkularıyla, öfke ve üzüntüleriyle yüz yüze gelip onların etkisinden kurtulduğunu anlatıyordu bu kavram. Kulağa çok hoş geliyordu. Zira birçok yavrumuzun yüreği acılarla burkulmuştu. Bazıları bunu öfke ile yansıtırken bazıları ise çözümü içine kapanmakta bulmuştu.

Çocuklarımızın en sevdiği şey nedir?

Hani her gün eteğimize yapışıp bizden istedikleri!

Saatlerce yapsak dahi *"Hiç yapmıyorsun!"* diye sitem ettikleri, nedir sizce?

Evet, oyun...

Oyundur en sevdikleri aktivite.

Aslında buna iş de denilebilir. Zira oyun, çocuğun işidir.

Fakat biz anne babalar öyle pek hoşlanmayız oynamaktan. Ne de sıkıcı gelir bize, değil mi?

Vakit kaybı olarak görürüz hatta. Başımızdan savmak için fırsat kollarız çocuklarımızı.

Bir arkadaşını davet etmek, yaşıtlarıyla oynaması için dışarıya göndermek "kurtarıcı" gibidir.

Oysa biz ayağımıza gelen fırsatı teptiğimizin farkına dahi varmayız. Öyle bir fırsat ki hem iyileştirici hem eğitici hem de bağ kurucu. Ah... Unutmadan; üstelik de *"bedava"*.

Anlatayım:

Efendim, yaklaşık iki yıl önce karşılaştım bu kavramla: Oyun Terapisi... Çocuğun birçok sıkıntısını oyunla açığa vurduğunu; oyun oynarken sıkıntılarıyla, korkularıyla, öfke ve üzüntüleriyle yüz yüze gelip onların etkisinden kurtulduğunu anlatıyordu bu kavram. Kulağa çok hoş geliyordu. Zira birçok yavrumuzun yüreği acılarla burkulmuştu. Bazıları bunu öfke ile yansıtırken bazıları ise çözümü içine kapanmakta bulmuştu.

Kimi yaşadığı korkular nedeniyle annesine kaygılı bağlanırken kimi sürekli altını ıslatıyordu. Tırnağını yiyenler, tikleri olanlar ve daha birçokları... Oyun, dramatik öykülere dokunacak ve çocuğun sırtında bir kambur, yüreğinde bir iz, boğazında bir düğüm gibi kalan zararlar oyunla bertaraf edilecekti.

Acaba bunlar gerçek miydi? Sadece oyun oynamak tüm sorunların çözümü olabilir miydi?

Allah'ın rahmeti, birkaç arkadaşım ile bunu deneyimleme fırsatı bulduk ve anlatılanların bir ütopya olmadığını kendi gözlerimizle gördük. İstiyoruz ki bunu herkes öğrensin. Bir dergi yazısına sığamayacak kadar kapsamlı ve yazı diliyle tam olarak anlaşılamayacak, ancak deneyimleyerek öğrenilecek bir eğitim olması hasebiyle naçizane tavsiyem, bu eğitimi almak için çaba sarf etmeniz. Bununla beraber küçük de olsa bilgi vermek amacıyla *"Oyun, bir terapiye nasıl dönüşür?"* sorusuna değineceğim:

1. Bunun için pahalı oyuncaklara ihtiyacınız yok. Çocuğumuzun oyuncakları arasından seçtiğimiz ahşap blokları, oyuncak bebekleri, bebek evleri, sanatla ilgili malzemeleri, küçük hayvanları, arabaları, polis veya başka meslek gruplarına ait oyuncaklarını düzenli bir şekilde dizerek onun yanına oturun ve oyunu onun yönlendirmesi için bekleyin.

Siz sadece izleyici ve o istediğinde harekete geçen bir *"eş"*siniz.

Çocuğunuz yukarıda sayılanlardan herhangi birini aldı ve size yapmanız gerekeni söylüyor:

— *Anne*, ben polisim. Sen de hırsızsın.

Anne:

— Sen polissin, benim de hırsız olmamı istiyorsun.

Çocuk:

— Evet, şimdi sen kaç. (Anne kaçar.)

Çocuk:

— Dur! (Anne durur.)

Çocuk:

— Şimdi ben senin ellerini bağlıyorum. (Anne ellerini uzatır.)

Diyalogda görüldüğü üzere anne sadece eşlik edendir. Çocuğun söylediklerini yerine getirir ve aynı zamanda aynalama yapar, yani kısmen çocuğunun kullandığı ifadeleri tekrar eder.

Kimi yaşadığı korkular nedeniyle annesine kaygılı bağlanırken kimi sürekli altını ıslatıyordu. Tırnağını yiyenler, tikleri olanlar ve daha birçokları...
Oyun, dramatik öykülere dokunacak ve çocuğun sırtında bir kambur, yüreğinde bir iz, boğazında bir düğüm gibi kalan zararlar oyunla bertaraf edilecekti.

"Bu kadar mı?" Evet, bu kadar. İşte terapi! *"Nasıl yani?"* Şöyle ki:

Çocuklar *"kaç kovala"* oyunlarından çok hoşlanırlar. Bunlar bağlanma oyunları arasındadır. Hırsız polis oynarken hem aranızdaki bağ güçlenir hem de bu oyun size bazı ipuçları verir.

O kadar oyuncak içinden polis oyuncağının kullanılması güç isteğinin veya hırsız korkusunun varlığına dair bir işaret olabilir. Ya da polis güç figürü olduğu için çocuk kendisini annesinin yanında güçsüz hissediyor olabilir.

"Peki, ne kadar oynayacağız?" diye sorarsanız 30 dk. yeterlidir. Oyuna başlamadan önce yavrumuza saati gösterip onunla yarım saat oynayacağınızı, saat dolduğunda da tekrar işinize dönmek zorunda olduğunuzu söyleyebilirsiniz.

Bunlar hep öngörüdür elbet. Siz oynarken bunları düşünemeyebilirsiniz; fakat bu bir kayıp değildir. Çünkü sizin o oyunu oynuyor oluşunuz zaten başlı başına iyileştirici bir etki oluşturacaktır.

Polis, hırsızı yakaladığında ona teslim olunmalıdır. Zira iyileştirici oyunlarda tüm kontrol çocukta olmalıdır.

Oyunda şayet varsa bir muziplik, çocuğu güldürmek hatta kahkaha attırmak için bu fırsat kaçırılmamalıdır. Örneğin;

- Koşarken sakarlık yapmak,
- Düşerek çocuğun yakalamasını kolaylaştırmak,
- Ellerimizi bağlarken komik yüz ifadeleri takınmak vb. eğlenceli hareketler yapılabilir.

Zira o küçük kalplerdeki ağır yükler için gülmek faydalıdır. Güldükçe kendini güçsüz hissettiren endişeden de kurtulacaktır.

Çocuğu güldürecek başka oyunlar geliştirilebilir. Bunun için onları takip etmek ve neye gülüyorsa onu tekrarlamak püf noktadır.

Çorabını giydirirken uykuluymuş gibi yapıp eline giydirmeyi deneyin ve kahkahalarını dinleyin... Ya da alt pijamasını kollarına geçirmeye çalışın. Bunu da şaşkın ve saf bir ifadeyle yapın ve neşelerini izleyin...

Tabii özellikle bu son kısmı daha okurken yüzünü ekşitenler olacaktır. Onlar, böyle komikliklere tahammül edemeyen, kendi çocukluğunda komik davrandığı veya güldüğü için örselenenlerdir... Size de iyi gelecek emin olun. Çocukken sizi eleştirip yüzünüzdeki gülücüğü çalanlar, şimdi yanınızda yoklar. Rahat olun. Gülün ve yavrunuzun da o güzel yüzünü güldürün...

"Peki, ne kadar oynayacağız?" diye sorarsanız 30 dk. yeterlidir. Oyuna başlamadan önce yavrumuza saati gösterip onunla yarım saat oynayacağınızı, saat dolduğunda da tekrar işinize dönmek zorunda olduğunuzu söyleyebilirsiniz.

Devam edecek inşallah...

DI ÇARÇOVEYA TEVHÎDÊ Û DI MANEYA ÎBADETÊ DE DÛA Û ÎTEAT

Osman SADIKOĞLU

Resûllullah der heqê rûmet û ehemmîyeta dûayê de di van herdû hedîsan de wiha ferman kirîye:

"Dua îbadet bixwe ye."

"Dua mixê îbadetê ye"

Beşa (5.) Pêncemîn

Belê, eger mirovek rayeya hakimîyetê bitemamî bide Allah, tê vê manê ku ew kes tenê bi tenê ji Allah re îbadetê dike. Weke din, eger vê rayeyê bide hin kesên din, di vê rewşê de ew êdî wî kesî an wî tiştî ji Allah re şerîk çêkirîye û îbadetê jî li wî dike.

Dı Maneya Îbadetê De Bıkaranîna Duayê

وَقَالَ رَبُّكُمُ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِي سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ

"Rebbê we wiha got: 'Ji min re dua bikin ku ez duayên we qebul bikim. Ew ên tenezzûl nakin ji min re îbadet bikin û quretîyê dikin hene; wê bi rezîlî û riswatî bikevin cehennemê." [1]

Ev ayet bi fermana ***"Ji min re dua bikin..."*** dest pê dike, piştre bi ***"Ew ên ku tenezzûl nakin ji min re îbadet bikin û quretîyê dikin hene..."*** didome.

Ev jî dibe delîl ku ***"Dua"*** li îndallah îbadet bixwe ye. Digel vê yekê di tefsîra vê ayetê de Tirmizî û Ebu Dawud, ji Numan b. Beşir *-radiyallahanh-* vê hedisê neqil dikin. Resûlullah *-aleyhîssalâtuwesselâm-* wiha gotîye:

1. *40/Mumîn, 60*

Hâl ev e ku; mirî an zindî, ew kesên wek qenc û salih tên zanîn û dûa li wan tên kirin bixwe jî, di bin axa sar de rehîn û mehkûmê guneh û xetayên xwe ne

"Dua mixê îbadetê ye" [2]

Resûllullah *-aleyhîssalâtuwesselâm-* piştre vê ayete xwend:

ووَقَالَ رَبُّكُمُ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِي سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ

"Rebbê we wiha got: 'Ji min re dua bikin ku ez duayên we qebul bikim. Ew ên tenezzûl nakin ji min re îbadet bikin û quretîyê dikin hene; wê bi rezîlî û riswatî bikevin cehennemê." [3]

Weke xuya dibe; Resûlullah *-aleyhîssalâtuwesselâm-* xwe dispêre vê ayetê û wiha dibejê:

"Dua îbadet bixwe ye."

Me berê de diyarkir ku maneya peyva tewhîdê di îbadetê de yekgirtina, yanê tewhîdkirina Allah e û înkarkirina her tiştên ji xeyrî wê ye. Madem dua îbadet e, belê rewşa wan kesên ku li ser gumbet û zîyaretên kesên qenc û salih de ji wan re dua dikin wê çawa çêbe? Ew kes in ku di astengîyê de dimînin berî Allah *-azze we celle-* Şex Abdulqadir Gêlanî tê bîra wan û îmdad û hewarîya xwe jî digêjînin wan. Ev rewşa wan bixwe jî, di navbera gotina wan a *"Lâîlâheîllallâh"* û ev amelên ku dikin de nakokîyeke dijwar e.

Hâl ev e ku; mirî an zindî, ew kesên wek qenc û salih tên zanîn û dûa li wan tên kirin bixwe jî, di bin axa sar de rehîn û mehkûmê guneh û xetayên xwe ne.

Rewşa civaka me wisane ku bi vê halê xwe ketine nakokîyeke pir dijwar. Li alîyekî peyva tewhîdê tînin ser ziman û li alîyê din tazîm û duayan ji kesên mirî re dikin.

Tiştên bi ziman dibêjin di amelên xwe de ziddê wê dikin û berevaj hereket dikin. Xwezîka ew însanên belengaz maneya peyva tewhîdê bi qasî Ebû Cehil jî fêm bikirana!

Mîsala ev çeşîd însanan dişibe wî mirovê ku destê wî ji nav berîkên xelkê dernakeve, lê ew bixwe dibêje *"Ez ne dizim!"*

Ev kes jî, wê bi ziman bêjin *"Laîlaheîllallah!"* yanê *"Em ji Allah pê ve îbadetê ji tu kesî re nakin"* piştre jî wê biçin ser wan gumbet û zîyaretan û bi duayan û bi hewar û gazîkirin û bi tazîmê ji hinek mirîyan re îbadetê bikin û wê bi vê halê xwe yê şirkê ji wan deran derkevin!

Emê çend ayetên Allah *-azze we celle-* ji wan kesên ku destên xwe ji Allah pê ve ji kesên din re vedikin û lavayî dikin û hêvî û hewarîya xwe digêjînin wan û bi wan îstîaze dikin re bixwînin:

لَهُ دَعْوَةُ الْحَقِّ وَالَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ لَا يَسْتَجِيبُونَ لَهُمْ بِشَيْءٍ إِلَّا كَبَاسِطِ كَفَّيْهِ إِلَى الْمَاءِ لِيَبْلُغَ فَاهُ وَمَا هُوَ بِبَالِغِهِ وَمَا دُعَاءُ الْكَافِرِينَ إِلَّا فِي ضَلَالٍ

"Duayên heq ji wî tenê re têne kirin. Ew ên ji xeynî Allah ji wan re lavayî tên kirin jî, bi tu şiklî nikarin cewabê bidîn wan. (Rewşa wan) wek rewşa wî kesî ye ku ji bo ku av bê devê wî, her du çengên/misten xwe dirêjî avê dike. (Lê heta ku ew çenga xwe tije av neke û nebe ber devê xwe) av nakeve devê wî. Duayên kafiran jî wiha pûç û betal in." [4]

2. *Tirmizî, 3247; Ebû Dawûd, 1479.s*
3. *40/Mumîn, 60*
4. *13/Rad, 14*

فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِآيَاتِهِ أُولَئِكَ يَنَالُهُمْ نَصِيبُهُمْ مِنَ الْكِتَابِ حَتَّى إِذَا جَاءَتْهُمْ رُسُلُنَا يَتَوَفَّوْنَهُمْ قَالُوا أَيْنَ مَا كُنْتُمْ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ قَالُوا ضَلُّوا عَنَّا وَشَهِدُوا عَلَى أَنْفُسِهِمْ أَنَّهُمْ كَانُوا كَافِرِينَ

"Ma ji wan kesên ku derew li Allah kirine û ayetên wî derewandîne zalimtir kî heye? Nesîbê wan ê di kîtêbê de, digihîje wan (Ji berê de ji wan çi rizq teqdîr bûye wî dibînin û bi qasî ûmrê ji wan re hatîye nivîsandin dijîn.) dema qasidên me tên cem wan dibêjin: "Kanê ew ên we ji Allah pê ve ji wan re lavayî dikir?" Ew jî dibêjin: "Ji me dûrketin, çûn." Jixwe di xisûsa kafirîya xwe di aleyha xwe de şahidî kiribûn." [5]

وَلَا تَدْعُ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُكَ وَلَا يَضُرُّكَ فَإِنْ فَعَلْتَ فَإِنَّكَ إِذًا مِنَ الظَّالِمِينَ

وَإِنْ يَمْسَسْكَ اللَّهُ بِضُرٍّ فَلَا كَاشِفَ لَهُ إِلَّا هُوَ وَإِنْ يُرِدْكَ بِخَيْرٍ فَلَا رَادَّ لِفَضْلِهِ يُصِيبُ بِهِ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَهُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ

"Ji xeynî Allah lavayî (dua) li wan (îlah) ên ku kâr û ziyana wan nagihîje te, neke. Eger tu wisan bikî bi rastî tu yê bibî ji zilimkaran.

Eger Allah, zirarekê bide te, ji xeynî wî, yê ku wê ji ser te rake tune. Eger ji bo te xêrekî bixwaze, yê ku fezl (û rehma) wî ji ser te rabike tune. Ew ji kî re bixwaze xêra xwe dide wî. Ew xefûr û rehîm e." [6]

إِنْ تَدْعُوهُمْ لَا يَسْمَعُوا دُعَاءَكُمْ وَلَوْ سَمِعُوا مَا اسْتَجَابُوا لَكُمْ وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ يَكْفُرُونَ بِشِرْكِكُمْ وَلَا يُنَبِّئُكَ مِثْلُ خَبِيرٍ

"Eger hûn gazî wan (pûtan) bikin ew deng û banga we nabihîzin. Eger bibihîzin jî, nikarin cewabê bidîn we. Roja qiyametê jî, şirîkatîya we (bi wan dikir) înkar dikin..." [7]

Îbadet, şamile temamê qadên jîyana însanan e. Her kar û qalên ku Allah *azze we celle* jê hez dike û emir kiriye û jê razî ye îbadet e.

Muslîm ew kes e, bi bîrewerîya ku temamên qadên heyatê îbadete û berê xwe dide Allah *azze we celle*. Kesê mûmîn dûayên nimêja wî û qurbana wî û amelên wî bi kurtahî her tiştên wî ji bo Allah e. Ew Allahe ku bê şerîk û bê heval e.

Dı maneya îbadetê de bıkaranîna îteatê

أَلَمْ أَعْهَدْ إِلَيْكُمْ يَا بَنِي آدَمَ أَنْ لَا تَعْبُدُوا الشَّيْطَانَ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُبِينٌ

وَأَنِ اعْبُدُونِي هَذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ

"Gelî zaroyên Âdem! Ma min ji we re negotibû; ji şeytan re îbadetê nekin, Lewre ew ji we re neyarekî eşkere ye!

Îbadetê (bitêne) ji min re bikin, rêya rast ev e." [8]

Allah *azze we celle* di vê ayetê de ji me re emir dike ku *"Ji şeytan re îbadetê nekin"*. Ekserîyeta mûfessîran diyar kirine ku ev lefza *"îbadet"* ê di maneya îteatê de hatîye gotin.[9] Belê, însan bi qesta mercî an meqama îteatê tiştekî ji xwe re xuya kiribe ew tişt di wê demê de jê re dibe mercî û meqama îbadetê jî. Însan, li gor kîjan qanûnan jîyana xwe tenzîm bike û bidomîne û ji kî re îteata mutleq bike tê maneyekî ku ji wî re îbadet jî dike. Îteata mutleq bitenê ji Allah re û piştre jî ji Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* re tê kirin. Sebebê îteata ji Resûlullah re, ji bo ku di vê mijarê de Allah wiha ferman kiriye, ew e.

Rêveber û kargerên îro îteata mutleq ne ji Allah *azze we celle* re, bes ji rêxistinên navneteweyî re weke *"Neteweyên Yekbûyî"* (NY)[10] re dikin. Di vê rewşê de ew jî bi vê îteatê dibin evd û bendeyên wan.

Der heqê îteatê de sînorê meşrû hene. Yanê tu kes ji kesekî din re wek mutleq îteat nake. Welew ku ew kes dê û bav an jî rayedarên meşrû bibin jî rewş ev e. Lewre Resûlullah *aleyhîssalâtuwesselâm* wiha ferman kirîye:

"Di mijarekî ku tê de ji Allah re îsyan hebe, qethîyen ji tu mexlûqatî re îteat tune." [11]

Her kî be bila bibe, îteata mutleq li wan rêveberîyên ku meşrûîyeta xwe ji şer'a şerîf nastînin an jî teşwîq û emrê îsyana ji Allah *azze we celle* re dikin wî kesî, ewana wek îlâh qebûl kirîye û bi vê helwestên xwe îbadetê li wan dike. Lewre îteata mutleq tenê bitenê enceq ji Allah re tê kirin.

Ew Firewnê bi veşarîtî an jî bi eşkerehî dozdarîya

5. 7/Araf, 37
6. 10/Yunûs, 106-107
7. 35/Fatir, 14
8. 36/Ya-Sîn, 60-61
9. Bnr. Zadu'l Mesîr, Sûreya Yâ-Sîn, ayeta 60.
10. BM (Birleşmiş Milletler)
11. Bûxarî, 7144, 7145, 7257

> Resûlullah wiha ferman kirîye: "Di mijarekî ku tê de ji Allah re îsyan hebe, qethîyen ji tu mexlûqatî re îteat tune."

îlahtîyê dikin, di her halûkarî de ji gelên xwe îteata mutleq dixwazin. Karek an kelâmekî bê destûra wan bê gotin an bê kirin, ji teref wan ve dê wek sûceke giran bê nirxandin. Qisseya Sêhrbâzên Firewn di vê mijarê de mînak e. Wextê ku sêhrbaz îmân tînin, îtîraza Firawn di dema ewîl de ne li îmân anîna wan bû. Îtîraza Firewn ev bû ku, sêhrbâzên wî çima bê destura wî bi Musa *aleyhîsselâm* îmân anîbûn.

قَالَ فِرْعَوْنُ آمَنْتُمْ بِهِ قَبْلَ أَنْ آذَنَ لَكُمْ إِنَّ هَذَا لَمَكْرٌ مَكَرْتُمُوهُ فِي الْمَدِينَةِ لِتُخْرِجُوا مِنْهَا أَهْلَهَا فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ

لَأُقَطِّعَنَّ أَيْدِيَكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ مِنْ خِلَافٍ ثُمَّ لَأُصَلِّبَنَّكُمْ أَجْمَعِينَ

"Firewn (ji wan re) got: 'Ma ez îznê nedîm we jî, hûn bi wî îmân tînin? Ev dafik e, ji bo ku ehlê vî bajarî ji vir derxînin, we ev dafik çêkirîye. Lê hûnê di nezîk de (wê çi were serê we) bibînin.

Bi rastî ez ê dest û pîyê we çeprastî jêbikim û paşê ez ê we hemûyan bi darda bikim." [12]

Di ronahîya vê ayetê de divê em jî pir dîqat bikin da ku em bizanibin di vê manê de îteata me ji kî re ye û ji çi re ye? Bi talîmatên yekser an neyekser kî îstîqametê dide kar û barên me û jîyana me?

Divê ku em vê xalê (vê nuqteyê) îzah bikin.

Gelo her çeşîdê îteata ji şeytan re û ji kafiran re dikeve çarçoveya şirkê?

Emê cewaba vê pirsê wek madeyan birêz bikin.

Ew kesên ku şeytan û rêveberîyên kafir wek meqam û mercîên meşrû dibînin û îteata li wan lixwe ferz dinirxînin, evana ji Allah *azze we celle* pê ve hin kesên din ji xwe re wek îlâh girtine.

Ew kesên di mijara şîrkê de û di emrê wan rêveberîyên kûfrê û şeytan de îteatê li wan dikin, evana bi van tevgerîn û helwestên xwe dibin mûşrîk.

Ew kesên ku şeytan û rêveberîyên kûfrê wek mercîê îteatê nabînin (û vîya qebûl jî nakin) û di emrê wan ên gayrîşer'î de îteatê li wan nakin lê tevlî tiştên ku Allah *azze we celle* heram kirine ew jî wek heram qebûl dikin û bitenê di vê çarçovêde îteatê li wan dikin, evana mûmînên gunehkar in.

Dawîya Beşa (5.) Pêncemîn

Dê Berdewam Bibe Înşaallah...

12. *7/Araf, 123-124*

Subliminal mesaj yöntemi, bilinçaltının teslimiyetçi ve her şeyi kaydetme yönünü sinsice kullanarak kişinin -rızasının alınmasını geçelim, kişi farkına bile varmadan- bilinçaltına istenen/hedeflenen mesajın gizlice yerleştirilmesi işlemidir. Subliminal mesajları "bilinçaltına yönelik gizli mesajlar" olarak ifade edebiliriz.

HİPNOZ

Dr. Seyfullah İslam
seyfullahislam@tevhiddergisi.net

Bismillah

Âlemlerin Rabbi olan Allah'a *(cc)* hamd, Resûl'üne salât ve selam olsun.

Hipnoz konusuna kaldığımız yerden devam ediyoruz inşallah...

Bir önceki yazımızda da değindiğimiz gibi bilinçli hâlimiz, irademizle mantık ve akıl çerçevesinde sergilediğimiz veya verdiğimiz reaksiyonlardır. Bilinçli hâlimiz, sırf işine gelmediği veya hoşuna gitmediği için bile olsa bir olayı reddedebilir, dayatılan eylemin tersine bir davranış sergileyebilir.

Bilinçaltının ise daha anne karnındayken kayıtlara başladığı ve bilhassa kişiliğin, karakterin, inançların ve davranış kalıplarının şekillendiği yer olduğunu vurgulamıştık. Bilinçaltı itaatkârdır; düşünmez, sorgulamaz, kendisine ne söylenirse onu yapar, demiştik.

Tıbbi hipnoz ile kişinin -rızası alındıktan sonra- problemlerine yönelik, kendisine özel telkinlerin bilinçaltına daha derin ve daha kolay yerleşmesini sağlamak amaçlanmaktadır. Bunu yaparken de bir önceki yazımızda bahsettiğimiz beyin dalgalarının belli bir kıvama getirilmesi ile mümkündür. Örneğin; hipnoz olacak olan hastanın belli bir noktaya odaklanması

> İnsan, bilinçli/şuurlu bir tercih ile gördüklerini veya duyduklarını kendince analiz ettikten sonra ya "reddeder" ya da "kabul eder." Çünkü bu tercih en başında önüne seçenek olarak getirilmiştir. Mantığının veya çıkarının olmadığı bir seçeneğe rağbet etmek zorunda bırakılmamıştır.

istendikten sonra bazı emir kipi içeren bazı kısa cümlelerle bilinçaltı hazır hâle getirilir. Vücutta bir takım eylemlerle -nefes alıp verme gibi- gevşeme, rahatlama sağlanır. Daha sonra ise söz konusu telkinlere, çoğu zaman dolaylı yönde kullanılan kelimeler, metaforlar eklenerek hastanın belirlenen duygu veya davranışı benimsemesi hedeflenir. Tekrarlanan seanslarla da pekişmesi ve bilinçaltına yerleşmesi sağlanabilmektedir.

Bu anlattıklarımız, klasik tıbbi hipnozun sade ve basit anlatım ile uygulanma biçimiydi. Bunun dışında *"sahne hipnozu", "sokak hipnozu", "show hipnozu"* vb. gibi daha birçok alanda kullanılan hipnozlar vardır. Yazımızın ana konusu ise bir önceki yazımızda da sorduğumuz, *"Rızası veya herhangi bir talebi olmadığı hâlde kişinin bilinçaltına ulaşılması ya da müdahale edilmesi mümkün müdür?"* sorusu olacaktır.

Evet, mümkündür ve *"subliminal tuzaklar"* yötemiyle yapılmaktadır...

Subliminal Tuzaklar

"Subliminal mesaj" ne demektir ve nasıl uygulanmaktadır?

Subliminal mesajlar konusuna değinmeden önce burada bilinç ve bilinçaltının şu özelliğini tekrar hatırlatmak gerekir:

İnsan, bilinçli/şuurlu bir tercih ile gördüklerini veya duyduklarını kendince analiz ettikten sonra ya *"reddeder"* ya da *"kabul eder."* Çünkü bu tercih en başında önüne seçenek olarak getirilmiştir. Mantığının veya çıkarının olmadığı bir seçeneğe rağbet etmek zorunda bırakılmamıştır.

Bilinç, bilinçaltının önünde bilinç bir filtre görevi görerek âdeta *"bana ters düşen yargıları kabul etmek zorunda değilim"* diyerek mantığına veya çıkarına ters olan düşünceleri bilinçaltına almamakla görevlidir.

Bilinçaltı ise tam tersine itaatkâr olup düşünmeden, sorgulamadan, kendisine ne söylenirse onu alır ve kaydeder, demiştik. İşte subliminal yöntem, tabiri yerinde olacaksa bilince hissettirmeden bilinçaltına kayıtların yapıldığı bir yöntemdir.

Subliminal mesaj yöntemi, bilinçaltının teslimiyetçi ve her şeyi kaydetme yönünü sinsice kullanarak kişinin -rızasının alınmasını geçelim, kişi farkına bile varmadan- bilinçaltına istenen/hedeflenen mesajın gizlice yerleştirilmesi işlemidir. Subliminal mesajları *"bilinçaltına yönelik gizli mesajlar"* olarak ifade edebiliriz.

Bilinçaltına *"subliminal mesaj"* göndermenin birçok yolu mevcut. Bunlardan en sık kullanılanları şunlardır:

1. Gözle algılanamayacak kadar kısa süreyle ve sık patlayan flaşlar eşliğinde sinema ya da televizyon görüntüsü yoluyla bilinçaltına itilen 25. kare mesajları

2. Dijital ses dosyalarının içerisine gizlenen işitsel mesajlar

3. Reklam afişleri, logoları vb. nitelikteki görsellerin içine saklanmış sembol, şekil, kelime ve sayılar...

Küresel tuğyanlar yapacakları bir işgal veya farklı sömürü eylemleri öncesinde bu yöntemleri sık sık kullanır ve insanların zihinlerine gönderdiği mesajlarla istedikleri zemini kendilerine hazırlarlar.

Irak'ın en çok dinlenen radyolarında Kur'ân yayınıyla beraber, kulaklarla duyulmayan, subliminal frekanslarda ve bilinçaltını hedefleyen "Direnmeniz faydasız, boşuna direnmeyin, kaybetmeye mahkûmsunuz, gücünüz yok" vb. mesajlar verilmiş ve bir ülke işte bu şekildeki "bilinçaltı mesajlarla" işgale hazır hâle getirilmiştir.

Buna; Amerika'nın Irak'ı işgal etmeden önce bir yıldan fazla bir süre boyunca subliminal mesajlar kullanmasını örnek olarak verebiliriz. Irak'ın en çok dinlenen radyolarında Kur'ân yayınıyla beraber, kulaklarla duyulmayan, subliminal frekanslarda ve bilinçaltını hedefleyen *"Direnmeniz faydasız, boşuna direnmeyin, kaybetmeye mahkûmsunuz, gücünüz yok"* vb. mesajlar verilmiş ve bir ülke işte bu şekildeki *"bilinçaltı mesajlarla"* işgale hazır hâle getirilmiştir.

Bu yolla amaçlanan, kendilerini savunmayı bile terk edecek kadar ağır hasarlı algıları olan insanlar oluşturmaktadır. Toplumların ifsat edilmesi, dinî veya örfi çizgilerinin dışına çıkmaları, günlük yaşantılarında bile kendi tercihleri olmayan vb. zihinleri bulanık bir toplum oluşturmak.

Tüm bunlardan daha garibi ise bu konuyu gündem edinen ve bu tarz saldırılara karşı tedbir alınmasına yönelik elle tutulur bir çalışmanın yok denecek kadar az olmasıdır.

Uzun zamandır uygulanan ve böylesi hayatî bir ciddiyet arz eden konunun nasıl olup da bütün bir insanlık tarafından henüz bu açıdan da değil, *"böyle şeyler de varmış"* dedikodusunu geçemeyecek kadar mahalli bir söylentinin olması gibi, sadece konunun yeni yeni öğreniliyor olması, düşündürücü olsa gerek...

Ekranlar karşısında uyuyan ve uyutulan bir asırda yaşıyoruz!

Uyan ey toplum! Ve uyanıp uyandır derin uykudaki tüm zihinleri!

Gelin, en azından bizlerin bilinçaltlarına girerek huyumuzu, suyumuzu, rollerimizi, tercihlerimizi, gündemlerimizi... başkaları değil, biz kendimiz belirleyip, yönetelim.

"Onlar tuzak kurarken Allah da tuzak kuruyordu. Allah tuzak kuranların en hayırlısıdır." [1]

"Şüphesiz onlar tuzaklarını kurdular. Onların tuzaklarına (verilecek ceza) Allah'ın yanındadır. İsterse onların tuzakları dağları yerinden oynatacak (cinsten) olsun." [2]

Duamızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamdetmektir.

1. *8/Enfâl, 30*
2. *14/İbrahim, 46*

MELEKLER!

Ömer AKDUMAN

Nurdan yaratılmış, görünümleri güzel varlıklardır. Sürekli Allah'a ibadet eder ve bundan yorulmaz, usanmazlar. Emrettiği hususlarda Allah'a isyan etmezler ve kendilerine emredilenleri eksiksiz yerine getirirler. Erkeklik ya da dişilik ile vasıflanmazlar. İkişer, üçer, dörder... (ya da daha fazla) kanatlı olarak yaratılmışlardır.

"Cibril:

— Bana imanı anlat, dedi. Allah Resûlü (sav) dedi ki:

— İman; Allah'a, meleklerine, Kitaplarına, resûllerine, ahiret gününe, hayrı ve şerri ile kadere inanmandır."

Cibril hadisinin iman esaslarına dair bölümü yazmaya devam ediyoruz. Allah'a iman konusunu geçen yazımızda bitirdik. İkinci esastan devam ediyoruz.

▫ ▫ ▫

2. Esas: Meleklere İman

Melek

Melek kelimesi elçi, resûl anlamında *"e-le-ke"* ya da *"e-lû-ke"* kelimesinden türetilmiştir. Çoğulu *"melaike/ملائكة"* olarak kullanılır.

Melekler; Allah'ın, bazı vazife ve amaçlar için nurdan yarattığı, kendilerine özel vasıfları bulunan, insanlar ve cinler dışında bir ümmet olan varlıklar olarak tanımlanır.

Kur'ân'da ve sahih sünnette meleklere sürekli olarak vurgu yapıldığını görürüz. Melekler konusu o kadar mühimdir ki yüce Rabbimiz, melekler

konusunu imanın temel asıllarına dahil etmiş, Meleklere iman etmeyen ya da onlar konusunda sapık bir itikad sahibi olan insanların mümin olamayacağını beyan etmiştir.

Meleklere İman Nedir?

Meleklere iman; icmalen/genel anlamda meleklerin varlığına, sıfatları ve hususiyetlerine dair İslam'ın bildirdiği asıllara inanmak ve bu konudaki sapkın düşüncelerden berî olmaktır.

Tafsilî olarak, meleklere dair İslam'ın bildirdiği konuları detayları ile bilerek tüm ayrıntılara iman etmektir. İcmali iman, yokluğunda küfrü gerektirir. Dinimizin bildirdiği anlamda meleklere iman etmeyen bir kimse kâfirdir. Tafsilî iman ise ilim ile alakalıdır ve yokluğu veya eksikliği küfrü gerektirmez.

Meleklerin Özellikleri Nelerdir?

Nurdan yaratılmış, görünümleri güzel varlıklardır. Sürekli Allah'a ibadet eder ve bundan yorulmaz, usanmazlar. Emrettiği hususlarda Allah'a isyan etmezler ve kendilerine emredilenleri eksiksiz yerine getirirler. Erkeklik ya da dişilik ile vasıflanmazlar. İkişer, üçer, dörder... (ya da daha fazla) kanatlı olarak yaratılmışlardır. İnsan suretine girip bu şekilde görünme kabiliyeti kendilerine verilmiştir. Allah'ın kulları olmakla beraber kendi içlerinde bir ümmetlerdir. Sayılarını bilmemiz mümkün değildir. Bunu yalnızca Allah bilir. Melekler aynı zamanda hayâ sahibidir. İnsanoğlunun rahatsız olduğu şeylerden onlar da rahatsız olurlar.

Meleklerin İsimleri Nelerdir?

Meleklerin sayısını bilmediğimiz gibi -bize bildirilenler dışında- isimlerini bilmemiz de mümkün değildir. İsimleri naslar ile sabit olan melekler:

- Cibrîl/Cebraîl
- Mikâl/Mikaîl
- İsrafîl
- Meleku'l Mevt/Ölüm Meleği
- Malik
- Rıdvan
- Münker ve Nekir
- Harut ve Marut

Meleklere İmanın Faydaları Nelerdir?

- Allah'ın (cc) yüceliği, büyüklüğü ve azameti daha iyi anlaşılır:

"Yüce Allah'ın Arşı taşıyan meleklerinden birini anlatmam için bana izin verildi. (Bu meleklerden birinin) kulak memesi ile omzu arasındaki mesafe yedi yüz senelik bir yoldur." [1]

- Meleklerin sayısını yalnız Allah (cc) bilir:

"... Rabbinin ordularını O'ndan başkası bilmez. O, insanlar için ancak bir öğüttür." [2]

- Allah'ın kudretinin sınırlarını anlayan kul ise El-Kaviy olan Rabbine daha güzel bir kulluk arz eder, ibadetlerini ve hayatını güzelleştirir.

- Mümin, davranışlarına oldukça dikkat eder ve bilir ki hesabını veremeyeceği, azabını çekemeyeceği bir amel, yarın yazıcı meleklerin kaydettikleri defterlerde Allah'a (cc) sunulacaktır:

"Şüphesiz ki üzerinizde gözetleyici (melekler) vardır, şerefli yazıcılar. Yaptıklarınızı bilirler." [3]

Allah'ın (cc) müminlere yardımı ve zaferi için çok farklı kapılar vardır. Allah melekleriyle müminleri destekler. Müminin ayaklarını sabit kılar:

"Hani Rabbin meleklere vahyediyordu: 'Şüphesiz ki ben, sizinle beraberim, iman edenleri sabit kılın. Ben, kâfirlerin kalplerine şiddetli bir korku salacağım. (Öyleyse) vurun boyunların üstüne, vurun onların bütün parmaklarına!' " [4]

---

1. *Ebu Davud, 4727*
2. *74/Müddessir, 31*
3. *82/İnfitâr,10-12*
4. *8/Enfâl, 12*

MÜSLÜMANLARIN GERİLEMESİYLE DÜNYA NELER KAYBETTİ

Bedirhan EREN

Fertleri ve toplumları kölelikten, zilletten, zulümden, azgınlıktan, parçalanmışlıktan, sınıf farklarından, yöneticilerin baskılarından ve ruhlarını da vehim, hurafe, fesat ve masiyetlerden daha önce kurtarmış olan İslam'ın bu rolünü yeniden hatırlatır. İman, ilim, emanet, hürriyet, adalet, hukuk, şeref ve insanlığın sürekli olarak gelişip ilerlemesi için herkesin çalışma ve hak ettiğini alma esaslarına dayalı; yeni, canlı ve dinamik bir toplumun oluşumunda İslam'ın fonksiyonunu takdim etmeye çalışmaktadır.

Kitabın Künyesi

Kitabın Adı: Müslümanların Gerilemesiyle Dünya Neler Kaybetti

Kitabın Yazarı: Ebu'l Hasen Ali En-Nedvî

Dili: Türkçe

Çeviren: Mustafa Acıoğlu/Abdullah Tırabzon

Yayınevi: Kayıhan Yayınları

Yayın Tarihi: Nisan, 2015

Basım Yeri: İstanbul

Sayfa Sayısı: 416

Cilt/Kâğıt: Karton Kapak/Kitap Kâğıdı

Ebat: 13,5x21

Yazara Dair

Ebu'l Hasen Ali En-Nedvî

1914 Hindistan'ın Uttar Prades eyaletinin başkenti olan Luknov doğumludur. İlmî geleneği olan bir ailede yetişir Nedvî. İlk eğitimini aile çevresinde alan Nedvî 9 yaşındayken babasını kaybeder. Eğitimine abisinin yanında devam eder ve Arapça, Farsça ve İngilizce öğrenir. Deyuben Üniversitesi

ile Daru'l- Ulum Üniversitelerinde de hocalık yapmıştır. Türkiye'de en çok tanınan eseri *"Müslümanların Gerilemesiyle Dünya Neler Kaybetti"* dir.

Yirmi yaşında Hindistan'da iddialı bir eğitim müessesi olan Nedvetu'l-Ulema'da hoca olarak tayin edilir ve kendi yaşıtlarına, hatta daha büyük öğrencilere tefsir dersleri verir. Arapça öğretiminde farklı bir metot dener. Arapça'yı Arapça'dan öğretim yönteminde başarılı olur ve kısa zamanda talebelerini Arapça'yı konuşur ve anlar seviyeye getirir. Nedvî, 1961'de Nedvetü'l Ulemâ isimli eğitim kurumunun başına getirilir ve vefat edene kadar bu kurumun başkanlığını yapar.

Elde mevcut eğitim kitaplarının yetersiz olduğunu düşünür ve gerekli olan kitapları müfredata göre kendisi kaleme alır. Ona göre her toplum, kendi eğitim kitaplarını kendi üretmelidir. Eğitimde tercüme ile başarı elde etmek mümkün değildir. Bunun için Arapça okuma parçalarını ihtiva eden kitaplar yazar, Arap edebiyatı ile ilgili eserler verir. Sonraki yıllarda da medreselerde ders kitabı olacak mahiyette onlarca kitap yazar.

İslam coğrafyasında uzun gezilere çıkar ve birçok ülkeden ilim ehliyle tanışır. Bu seyahatleri ve ilim ehliyle münasebetlerinden ötürü ufku genişler. Bu dönemde ilim ve fikir dünyasında fırtınalar koparan, büyük bir ilgi ve beğeni toplayan ve bu ayın tanıtım konusu olan *"Müslümanların Gerilemesi İle Dünya Neler Kaybetti"* adlı eserini kaleme alır.

Oldukça çalışkan, üretken olan ve davetçi kimliğiyle de Hint kıtasında verimli çalışmalarda bulunan Ebu'l Hasen Ali En-Nedvî, 31 Aralık 1999 tarihinde seksen beş yaşında vefat etmiştir.

Bu ayın tanıtım konusu olan ve İslam dünyasında tanınmasına vesile olan *"Müslümanların Gerilemesiyle Dünya Neler Kaybetti"* kitabının dışında Ebu'l Hasen Ali En-Nedvî'nin telif ettiği bazı kitapları şunlardır:

İslam Önderleri Tarihi (Beş Cilt), Rahmet Peygamberi, İmân Rüzgârı Esince, Müslümanlar ve Filistin, Peygamber Efendimizin Hayatı ve Nebevî Şahsiyeti, Kur'an'dan Nasıl İstifade Edilir, Kur'an'da Adı Geçen Peygamberlerin Hayatı, Çocuklar İçin İslam Tarihinden Kıssalar.

"Müslümanlar Geriledikçe/Geriletildikçe Aslında Bütün Dünya Kaybetti"

Ayın kitabı olarak seçtiğimiz bu kitap, Ebu'l Hasen Ali En-Nedvî gibi yaşadığı dönemin en yetkin, çalışkan ve üretken bir âlimi tarafından kaleme alınmıştır. Nedvî, kitabında; İslam'ın ortaya çıkışından itibaren Muslimlerin bütün dönemlerini hemen her açıdan ele almakta; başarılarını, hatalarını ve bunların nedenlerini adım adım işlemektedir. Bu süreci anlatırken de dünyanın içinde bulunduğu atmosferi; Çin'den Hindistan'a ve Batı'dan İran'a uzanan geniş bir coğrafya üzerinden okuyucuların dikkatine sunmuştur.

Elde mevcut eğitim kitaplarının yetersiz olduğunu düşünür ve gerekli olan kitapları müfredata göre kendisi kaleme alır. Ona göre her toplum, kendi eğitim kitaplarını kendi üretmelidir. Eğitimde tercüme ile başarı elde etmek mümkün değildir. Bunun için Arapça okuma parçalarını ihtiva eden kitaplar yazar, Arap edebiyatı ile ilgili eserler verir.

Merhum Seyyid Kutub'un Mısır'da bizzat tanışıp görüştüğü Nedvî'nin bu kitabından övgüyle söz etmesi, bir dönem evinde yaptığı haftalık derslerde öğrencilerine hararetle okumalarını tavsiye etmiş olması ve ayrıca Nedvî'nin ricasıyla kitaba bir takriz[1] yazmış olması da kitabın değerini arttırmış ve özellikle gençlerin okuma listesinin ilk sıralarında yer almayı hak etmiştir.

Müslimlerin gerilemesinin nedenlerini ve Müslimlerin geriletilmesi ile dünyanın neler kaybettiğini işleyen bu kitap, bir yandan okuyucuyu devasa

1. *Bir müellifin eserine genellikle müellifin ricası üzerine dönemin önde gelen âlim ve ediplerinin yazdığı övücü takdim yazısı.*

Başta Hristiyanlık olmak üzere tahrif edilmiş ve kalplerdeki yerini de ruhunu da kaybedip etkisizleşmiş semavi dinlerin varlığına rağmen, yeryüzünün ufuklarının kapkara cahiliye bulutlarıyla kararmış olduğunu belirtir. Nedvî de Seyyid Kutub gibi İslam dışındaki her din ve ideolojiyi ve İslam dışı yaşam tarzını "cahiliye" olarak isimlendirmektedir.

sorunlarla yüzleştirirken diğer yandan da sunduğu çözüm önerileri ile düşündürüp daha iyiye doğru yönlendirmek istemektedir.

Nedvî, sorunlardan söz ederken bu hakikatleri fikir, duygu ve akıl süzgecinden geçirir. Geçmişte yaşanmış olumlu veya olumsuz tarihi olayları, kitabı yazdığı dönemdeki hadiselerin ışığında oldukça insaflı ve ufuk açıcı bir şekilde netleştirmektedir. Olayları, problemleri veya çözüm önerilerini takdim ederken abartıya ve taassuba kaçmamıştır.

Başta Hristiyanlık olmak üzere tahrif edilmiş ve kalplerdeki yerini de ruhunu da kaybedip etkisizleşmiş semavi dinlerin varlığına rağmen, yeryüzünün ufuklarının kapkara cahiliye bulutlarıyla kararmış olduğunu belirtir. Nedvî de Seyyid Kutub gibi İslam dışındaki her din ve ideolojiyi ve İslam dışı yaşam tarzını *"cahiliye"* olarak isimlendirmektedir. Burada şöyle bir parantez açmak gerekir. Nedvî, *"İslam'ın Siyasi Yorumu"* adlı bir kitap yazar. 1970'lerin sonlarında yayınlanan bu kitap esasen Mevdudî'nin *"Kur'ân'da Dört Terim"* isimli kitabının eleştirisidir. Mevdudî'yi İslam davetini sadece *"İslamî hüküm"* ve *"ilahi hükümranlığın ikamesi"* ile sınırlandırmakla eleştirir.

Nedvî, dünyanın ufkunun kararmış olmasını dokunaklı bir dille ifade ettikten sonra İslam'ın tüm insanlığın kurtuluşundaki rolünü ve etkisini sade ve anlaşılır bir dille takdim ediyor okuyucuya.

Fertleri ve toplumları kölelikten, zilletten, zulümden, azgınlıktan, parçalanmışlıktan, sınıf farklarından, yöneticilerin baskılarından ve ruhlarını da vehim, hurafe, fesat ve masiyetlerden daha önce kurtarmış olan İslam'ın bu rolünü yeniden hatırlatır. İman, ilim, emanet, hürriyet, adalet, hukuk, şeref ve insanlığın sürekli olarak gelişip ilerlemesi için herkesin çalışma ve hak ettiğini alma esaslarına dayalı; yeni, canlı ve dinamik bir toplumun oluşumunda İslam'ın fonksiyonunu takdim etmeye çalışmaktadır. Bunların gerçekleşmesinin bir hayal değil, geçmişte olduğu gibi İslam'ın hâkim olduğu dönemlerde tecrübe edildiğini belirtir.

İslam ümmetinin fertleri ne zaman ki itikadlarından uzaklaşıp omuzlarındaki sorumlulukları attı, işte o zaman kalplerini tanıyamaz hâle geldiler ve cehaletin koyu karanlıklarında kayboldular, der Nedvî.

Yazarın bu eseri tarihsel olaylara, değişik faktörlere ve değerlere; gücü nisbetince ışık tutmaya çalışmaktadır. Bununla beraber insanlık âleminin rehberliğinin İslam'a yeniden bağlanmasının zaruretini, ruhsal hazırlık yanında siyasal, ekonomik ve askerî savaş hazırlığını ve ilmî çabaların ihmal edilmemesini de okuyucularının dikkatine sunmaktadır.

Doğrusu bu kitabı okurken genel manada ümmetin yaşadığı ciddi ve büyük sorunlar ve bunların çözümüne yönelik mütevazı çabalarla beraber özellikle İslam coğrafyasını âdeta avucunuzun içinde görüp takip ediyormuşsunuz gibi bir hisse kapılıyorsunuz.

"Eğer Müslimler, insanlık âleminin yönetimini yeniden ellerine almak istiyorlarsa her şeyden önce, etkisi; sözlerinden ve davranışlarından izlenebilecek gerçek bir imana sahip olmaları gerekir."

“Tağuta kulluk etmekten kaçınıp Allah’a yönelenlere müjde vardır.
Kullarımı Müjdele!”

(39/Zümer, 17)

teuhid



TEVHİD MEALİ UYGULAMASI

TEVHİD DERSLERİ

TEVHİD DERGİSİ

TEVHİD MEALİ

ISSN 2148-4635
9 772148 463504

ABONELİK İÇİN

tevhiddergisi@gmail.com
www.tevhiddergisi.org
+90 545 762 15 15